

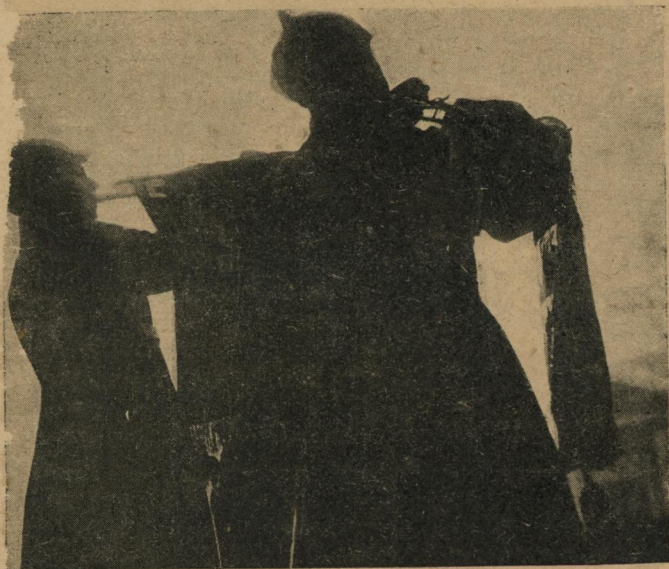
№ 7

Нове Виступство

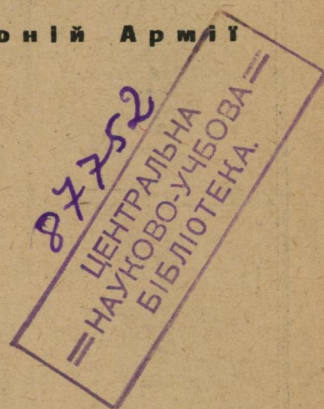
1928

к. 6474

1928
124ак

Робітниче-Селянській
Червоній Армії

в десятю річницю
привіт

КРАСВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ

ХАРКІВ,
вул. К. Лібкнехта, 5
Телефон 20-96 і 15-85

ДЕРЖКІНО-ТЕАТРИ ВУФКУ

3 вівтірка 21 лютого

1-й
ім. К. ЛІБКНЕХТА

вул. К. Лібкнехта

Каса з 5 год.

2-й
ім. КОМІНТЕРНА

вул. 1-го Травня

Каса з 4 год.

3-й
ЧЕРВОНИЙ МАЯК
Сергієвський майдан

Каса з 4 год.

4-й
ім. К. МАРКСА

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

5-й
ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

В робітничих
районах

6-й
ЖОВТЕНЬ

вул. Жовтневої Ре-
волюції, № 32
(кол. Москалівська)

7-й
ПРОЛЕТАР

(кол. Современний)

ріг Кладовищенської
та Півської вулиць

Каса з 4 год.

Бойовик ВУФКУ

ЗВЕНИГОРА

За уч. МІХАЄЛЬСА

ЄВРЕЙСЬКЕ ЩАСТЯ

ЧОРНИЙ
КОНВЕРТ

II серія

ТРИЧІ
ПРОДАНА

КАТЕРИНА
ІЗМАЙЛОВА

КРИЛА
ХОЛОПА

ПРИГОДИ
ПІДКИДЬКА

ПАРИЖАНКА

ДЕВ'ЯТИЙ
ВАЛ

ХАРКІВСЬКА ДЕРЖАВНА ОПЕРА

РИМАРСЬКА, 21.
Телефон 1—26.

Вівторок 21 лютого

За уч. Д. Смірнова

РІГОЛЕТО

Замість опери „Князь Ігор“
талони „Князь Ігор“

Четвер 23 лютого

Червоний мак

Всі квитки продано

Субота 25 лютого

Прем'єра—присвячено XV р.
смерти Лисенка

Тарас Бульба

Середа 22 лютого

Генеральна проба опери

Тарас Бульба

П'ятниця 24 лютого

На користь 27 труд. школи

Кармен

Неділя 26 лютого

Юзілей 7 робіт. театру

Тарас Бульба

ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР

„БЕРЕЗІЛЬ“

Вул. Лібкнехта 9
Тел. 1—68.

Понеділок 20 Лютого

Урочиста вистава для Червоноармійців

„Яблуневий полон“

Драма на 13 епізодів

Середа 22 Лютого

Закрита вистава

„Яблуневий полон“

Драма на 13 епізодів

П'ятниця 24 Лютого

Закрита вистава

САВА ЧАЛИЙ

Вівторок 21 Лютого

Закрита
вистава

МІКАДО

опера на 3 дії

Четвер 23 Лютого

ВЕЧІР ОБОРОНИ Осовіяхеми

I Святкова частина

II вистава „БРОНЕПОЇЗД“

початок о 6 год.

Субота 25 лютого

СЕДІ

Початок о 8 год. веч.

Квитки продають з 11 до 2 год. та з 5 до 8 год.

ДЕРЖАВНИЙ
ХАРКІВСЬКИЙ
ТЕАТР

(Вул. Панцерник
Потьомкина, № 82)

Тел. 35-84.

Початок о 8 г. веч.

ПІСЛЯ КІНЦЯ
ТРАМВАЙ № 4,
5 і 6.

Каса відчинена з
11—2 та 5 год. веч.

З 21 до 26 лютого

Р О З Л О М

ЦЕНТРАЛЬНА
— НАУКОВО-УЧБОВА —
БІБЛІОТЕКА.

**НКО УСРР
ДЕРЖАВНИЙ
ЄВРЕЙСЬКИЙ
ТЕАТР**

м. Харків,
Харк. наб. № 6.
тел. 35-54

Вторник 21 февраля
Е. Фининберг

ЮНГЕН

п'єса в 3 д.

Постан. Эфр. Лойтера
Художник Ф. Слуцкий
Музыка М. Мельнер
Хореография Г. Гангес

Среда 22 и четверг 23
февраля

1-й раз по возобновлении
И. Фефер и Н. Фидель

КОЙМЕНКЕРЕР

Музкомедия в 3 д.

Постан. Эфр. Лойтера
Худ. проф. М. Эпштейн
Музыка С. Штейнберга
Хореограф. Е. Вигилева

Пятница 24 и суббота 25
февраля

ЮНГЕН

Воскресенье,
26 февраля

КОЙМЕНКЕРЕР

РУССКИЙ ТЕАТР ХО.С.П.С.

Вторн 21, Краснозаводский театр
Сред. 22, Клуб Калинина
Четверг 23, Клуб ГПУ
Пятница 24, Клуб Пролетстуды
Суббота 25, Клуб Основа
Воскрес. 26, Клуб Профинтерна

Б. Лавренев

РАЗЛОМ

П'єса в 4 действ. из репертуара Москов-
ских и Ленинградских театров.

Готовится к постановке „ТОВАРИЩ“ Левитиной

Главреж. Д. А. Крамской, Художник Илюхин, Управтеатром Е. И. Чигринский,
Администраторы: Приходько и Шумский

ПЕРШИЙ
державн.
театр для **ДІТЕЙ**
вул. СВЕРДЛОВА, 18

3 17 до 24 січня

**ЛЮБОВ
І ДИМ**

Початок о 1 годині.

Дир. театру С. Я. ГОРОДИСЬКА
Гол. адміністр. А. Б. ЯКОБСОН

Нове Мистецтво

ТИЖНЕВИК

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

Рік видання IV

Редакція: Харків, вул. Лібкнехта, № 9

Телефон № 1-68.

№ 7 (77)

21 ЛЮТОГО

1928

Мистецтво в лави Червоної Армії

Червона Армія й мистецтво!

Які на перший погляд далекі бігуни суспільного організму, і як щільно пов'язані вони в системі радянського будівництва.

Афоризм — „Музи мовчать, коли ревуть гармати“, в Жовтні місяці 1927 року красномовно збанкрутував і став анахронізмом. В перших ліпших спогадах про мистецтво перших років Жовтневої Революції ми можемо прочитати про надзвичайне піднесення творчої потенції на всіх ділянках мистецтва в часи збройної боротьби за владу Рад на Україні. Нечуваний кількісний зріст мистецьких організацій в ті часи свідчить, що для українського мистецтва перші роки Жовтневої Революції були стільки ж ідейно буйні та плодотві, скільки матеріально скрутні. І в цім не мала заслуга належить саме Червоній Армії. Ще греміли гармати, коли прийшов на українську театральну арену наш „Березіль“, виплеканий і винесений на широкі шляхи 45 дивізією Червоної Армії. За перших років революції народився театр ім. Шевченка й театр ім. Михайличенка. Театр ім. Франка врятувала від занепаду Червона Армія, багнетами прочистивши собі шлях до Вінниці, а йому на Україну.

Ці факти тільки конкретні дані того, що за сьогоденних умов життя Радянських Республік, оточених зо всіх боків ворожими державними організаціями, всі ділянки державного й суспільного життя, залежать безпосередньо від нашої оборонної організації — від Червоної Армії.

Іх — цих фактів, — можна було б подати досить і з інших ділянок мистецтва, проте й без цього зрозуміла річ, що кінцево-кінцем і перші кроки українське мистецтво поробило, стоючи за залізною стіною Червоної Армії, і сьогоднішній розквіт свій має завдячити тому герої-

змові й подивугідній міцці, що ними Червона Армія перемогла в свій час зграю інтервентів та політичних авантюристів великого й дрібного масштабу.

І сьогодні наша культура жива тільки тому, що на сторожі її стоїть могутня й безконечно віддана справі соціальної революції — Робітниче-Селянська Червона Армія. За її дужою спиною ми вступили в період культурної революції і це кличе нас до обов'язків.

Сьогодні ролі перемінилися. Творчий процес соціалістичного будівництва перейшов до культурних чинників. Дальший зріст соціалістичних елементів на всіх ділянках нашого життя залежить від нашого культурного розвитку, як залежить від нього й міць та обороноздатність Роб.-Сел. Червоної Армії.

Сьогодні наше мистецтво покликане взяти як-найактивнішу участь в зміцненні обороноздатності країни через підвищення культурного рівня червоноармійських мас, — цей єдиний шлях до зросту пролетарсько-класової свідомості, що, перемогою пролетаріату в Жовтні, показала себе в боротьбі сильнішою за зброю.

І вже не до агітації й зарядки ентузіазмом мусить нині робота мистецтва в Червоній Армії зводитись, як це було в перші роки революції, а йти значно глибшим річищем — скеровуватись на прищеплення ідеологічно тривких пролетарсько-класових переконань та на поширення загального світогляду червоноармійських мас в світлі науки Леніна.

В десятю річницю Нашої Робітниче-Селянської Армії всі робітники мистецтва й мистецькі організації мусять твердо запам'ятати, що в ланці їхньої культурно-будівничої роботи гасло: Мистецтво в лави Червоної Армії — має стояти завжди на першому місці.

Перший день української кінематографії

З приводу фільму „Звенигора“

— Чи маємо ми українську кінематографію?

— Власне так. Бо є в нас централізоване кіновиробництво, бо дає воно щорічно серії нової продукції фільмів, бо працюють над тим громадяни УСРР, бо, нарешті, в кадрах фільмів ми бачимо роботу наших творчих сил—українського режисера, актора, сценариста.

Але формальні ознаки це юридична справка, вони ще не визначають суті. Географічний і етнографічний антураж картин теж ще не свідчить за „національне походження“ фільму, навпаки—здебільшого вводить в оману, і оману шкідливу, даючи привід до свого роду спекуляції. І не тоді, навіть, буде фільм національним, як трактує він свої сюжети в оригінальних ситуаціях того чи іншого народу.—національним революційний мистецький твір буде лише тоді, як той чи інший ідейно-художній задум виображає він сюжетом, формою й прийомами вишуканими на своєрідних соціальних умовах того чи іншого народу. Коли приведе він у мистецькому творі персонажі, соціальні групи до єдиного логічного висновку їхніх взаємин—пролетарської революції—тими шляхами соціальних заворушень і класової боротьби, що своєрідні кожному народові в силу тих чи інших одмінних історичних і соціально-економічних передпошилок.

Такий твір справді національний, але не „самодовлеєт“ не самотравиться в соках націоналістичної омани, він не обмежений і штучними політичними кордонами. Такий твір іде в культурну скарбницю народів і лишається там, як пам'ятник, як жива наука про минуле. Але такі твори виходять тільки з рук великих майстрів, а такі майстри з'являються не щодня.

Радянська українська кінематографія переживає ще свій переддень,—переддень, що за ним буде день—день буйного розквіту. І хоч перша ластівка весни ще не творить, але вона віщує її і раз вона прилетіла, то весна буде незабаром. „Звенигора“—віщує.

„Звенигора“ це подія, це національний фільм, це початок української радянської кінематографії.

Творча сміливість задуму (сценарій—М. Йогансена та Юртика) стільки ж по-

етично „дерзка“, скільки й соціально глибока. І стільки ж величне його мистецьке перетворення й оформлення режисером Довженко.

Вкряти тисячу літ з життя народу й сконденсувати їх в якійсь сотні образів, давши їм виразне соціальне офарблення під чіткою класовою координатою—це сміливо, дерзко й відповідально Організувати це за допомогою тільки образотворчого матеріалу, без послуг навіть фабули, на самому внутрішньому сюжетному напруженні, в оригінальних символах перетворення—це майстерство Поетичність мови образів фільму й поетичність самого задуму сценарія так взаємно розуміють одне одного що в „Звенигорі“ це єдине ціле, і ясно, що не було б фільму без саме цього сценарія, ні з сценарія без саме цього режисерського майстерства.

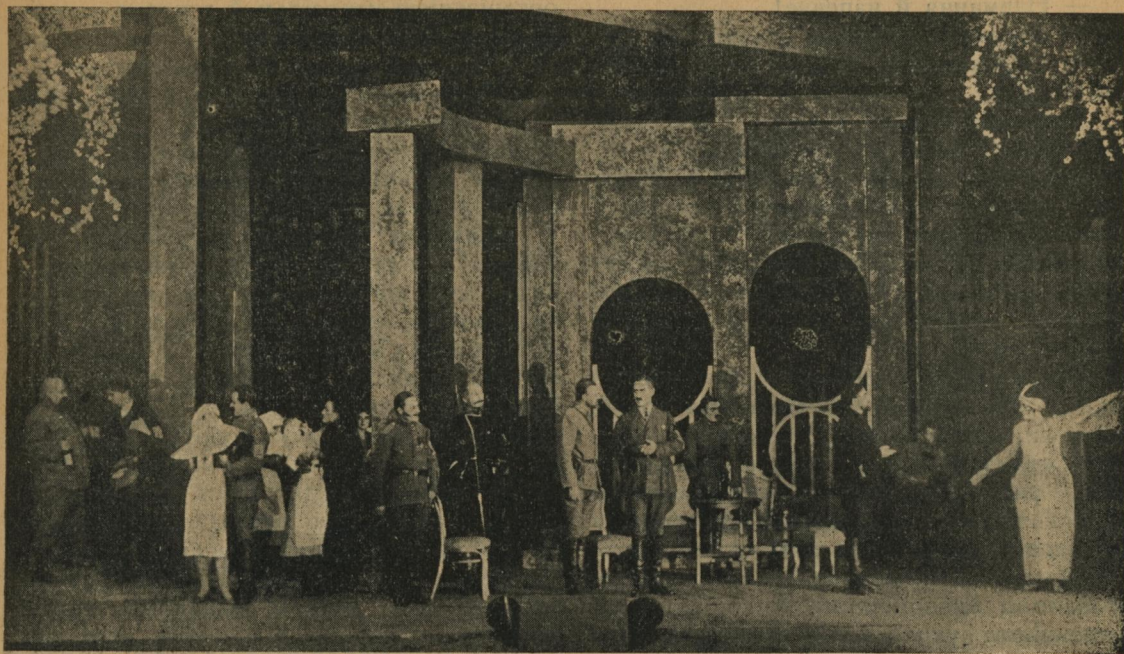
Але „Звенигора“ це не тільки „рев'ю на тисячу літ“. В основі цього великого полотна лежить складний і відповідальний динамічний задум. Всю свою фактуру подає фільм як висновки із зіставлення епох. На п'ять епох поділяє він увесь свій матеріал. І характерно, що для кожної епохи є свій ритмічний символ,—своя формальна характеристика. Ми бачимо інтересний і цінний екскурс у відшукування формальних ритмів, що відповідали б соціальній суті доби. Ми бачимо сміливий експеримент поєднати форму із змістом—із змісту зробити форму, із форми зробити зміст.

Ось—хімерна казка про варягів—де спроквольний ритм фантастики поєднано з туманним віддаленням (визначення часу) і гротеском характеристики самого змісту.

Ось—лінивий, непоказливий, але перейчастий, ритм Гайдамачини, що визначає коефіцієнт соціальної динаміки тих часів. Режисер навмисне ще загальмовує темп, щоб цим пов'язати його з романтичною казкою українського діда.

Ось—натуралістичні рухи українського села передостанніх часів—поважні, спокійні, і в роботі, і в печалі, в радощах—рухи того „дядька, що не перехреститься, доки грім не вдарить“.

Але спокійну, плавку динаміку тих часів враз руйнує скажений ритм дзвону на сполох і одчайдушний темп гопака

Одеська Держдрама. — „Яблуневий полон“.

мобілізованих на царську війну, і—за тим різко міняється весь ритм, життя зрушує з своєї відносно статичної інерції, буйно несеться вперед, переплигує через шанці імперіялістичної війни (в шанцях—знову трохи затамовує ритм) і підкочується до динамічної катастрофи—Жовтня. Ми бачимо тут рвучкі, перебігчасті зміни ритмів—швидче, повільніше, плижки і зупинки—але все вперед, все дужче, раз-у-раз швидче, раз-у-раз чіткіше, поки, нарешті, забренів гук машин, запульсував живчик праці—музика ритму—і тоді чітко й дзвінко, рівно й впевнено ступає вперед ритм нашої доби великих будівництв, доскональної організації...

Поема ритмів, поема соціальної динаміки часу—ось „Звенигора“.

І яким чудним, яким курйозним і трагічним анахронізмом плутається під колесами соціальної динаміки раб давніх епох—старенький селяк дідусь. Він бреде через тисячу літ, раз-у-раз обертаючися назад, і все марить про свої скарби, незнать де заховані.

Народницька казка силкується відкрити дідусеві очі й говорити, що скарби ці треба розуміти не буквально, а алегорично, що, мовляв, це—земля твоя, що вічно благословлятиме працю рук твоїх: приклади рук до землі й вона вродить тоді скарби плодів. Але фільм обминає цей примітив народницької мудрости й

демонструє справжні скарби землі—це соціально організована праця. Це гімн індустрії, що біля стерня її стоїть керманичем дідів же син—пролетар.

Нові часи—нові закони, і яка мізерна дідова романтика, яка трагікомічна романтика українського зоологізму, який це регресивний чинник в процесі класової боротьби, в процесі вирішення соціальних задач. І „Звенигора“ йде війною на цю романтику, демонструє нам і долю цієї романтики в сучасному антуражі. Дідів Павло (людина 20 віку) не копає скарбів Роксани, не „пливе“ і за колівищиною, не працює й на полі,—в своїх шуканнях скарбів логіка сучасності обертає його на бандита й шпурляє на еміграцію, звідки вертає він свідомим і активним ворогом свого брата, Тимоша—„пешкою“ в руках ворогів працюючих. Він сам себе заганає в тупік,—сам себе страчує.

Національну романтику, цей русій націоналістичної динаміки, взято під обстріл з тракторів і заводів нової України. Реальність соціального життя—ось те, що поборює романтику. Нова романтика—романтика індустрії—її блискуча антитеза. І яка зміна аксесуарів і антуражу, яка зміна символів—доля, що пливе вінком за водою, і поїзд, що його веде тверда рука Тимоша—„сбірательного“ образа дідових і т. д.

— Навмання й напівне!
 — Лірика й реалізм!
 — Спрокволість і вивірений поступовий рух!

Довженко міцний реаліст. Його символи завжди глибоко реалістичні. І все, що поза реалізмом, викликає в нього лиш усмішку, глузування й сарказм. Саме—сарказм, бо він картає, бо Довженків реалізм це реалізм активний, поступовий, це реалізм конструктивного, доцільного побудування, реалізм логіки й конечности.

Фільм глибоко символічний, але символіка „Звенигори“ це символіка логічної мови, організованої чинности.

Можна говорити, що забуто ще шостий ритм,—ритм визиску, що, не зважаючи на величність і накопичення матеріалу, не подав фільм ролі економічної експлоатації, що національну романтику не зв'язано з економічними й соціальними тенденціями української буржуазії цих епох,—це мабуть має рацію—але „Звенигора“ це тільки „перша серія“ з циклу національних картин, це лиш перша ланка з систематичних екскурсів у марксівське освітлення минулого України.

Отже фільм виключне явище, ідеологічне досягнення нашої мистецької творчости.

І досягнення формальне—бо, по за тим, що ми бачимо вдалі результати експериментів з ототожненням змісту й форми, як певного стилю доби, ще й сама чисто формальна робота над зйомкою,

організацією матеріалу й зокрема компонування та кадри ставить Довженка на чолі шеренги визначних кінорежисерів.

„Мобілізація“, „Снопи—рушниця“, „Відступ червоних“, „Розстріл“, „Копальні Донбасу“—хіба це не найкращі кадри з усіх фільмів, які доводиться бачи в нашій і закордонній продукції?

Довженко ще молодий режисер, ми знаємо тільки дві його роботи—обидві вдалі, але він виступає вже не тільки, як виробник мистецьких цінностей, а й як вихователь кола мистців. Гляньмо на акторів, гляньмо на роботу оператора. Оператор Завелев дає у „Звенигорі“ прекрасну майстерну роботу. Завелева ми знаємо з багатьох попередніх його праць—вони завжди були добротні й сумлінні, але порівняймо Завелева в „Звенигорі“ із Завелевим в інших фільмах! Це зовсім інша робота! Там ми бачили хорошу, але завжди однакову, часом штамповану роботу, а тут—він виступає з оригінальними прийомами, з оригінальною методою зйомки. Він виступає прекрасним учнем Довженка. Довженко виховує.

Довженко виховує й актора. Надемський видатний і талановитий кіно-актор, що виявив себе в багатьох ролях, набуває нового—міцніє, і в „Звенигорі“ стає в ряди видатніших мистців, Свашенко й Подорожній, актори з доскональною Березолівською технікою, відразу майже в першій своїй роботі перед апаратом опановують специфіч-

ність гри і зарекомендовують себе, як кращі досвідчені кіно-актори. Взагалі про виконавчу частину доводиться говорити, як про майже бездоганну—і Надемський (важко сказати де він кращий—дід чи генерал), і Свашенко, і Подорожній, і Отава—виявили себе в фільмі як—найкраще.

„Звенигора“—наше досягнення. „Звенигора“ це перший цілком гарний фільм. Це—перший день нашої кінематографії. І за ним чекаємо на день другий, день третій...

Ю. Смолич

Театр ім. Шевченка. „Річчя Китай“. Ші—Степовий.
 Американець—Ровинський

Конструкція й актор

(В порядку обговорення)

Питання про річеве оформлення сцени дуже й дуже на часі. Справді не зважаючи на девіз художників—„ми допомагаємо акторові“,—при постановці тієї чи іншої п'єси про актора іноді зовсім забувають. І тому часто буває так: під час підготовчої роботи з режисером фіксуються певні мізансцени, та чи інша форма, сила емоційної насиченості голосова подача, а коли перейдеш на конструкцію (іноді десятиметрову), то вся попередня робота йде на нівець.

Доводиться засапавшись бігати по сходах конструкції, яка увесь час скрипить гуде, хитається й часто рухається щоб підкреслити динаміку сцени... Щоб не загубить рівноваги на хвилину зупиняєшся.. Серце в перебіг... Груді часто й важко здійснюються... Дихать важко... А дихаєш часто й густо смородом від мотоциклета чи пострілів. Не лови гав, бо злетиш в оркестр, або поцілить тобі в голову якась додаткова частина оформлення, що летить на тебе з боків, а частіше з гори. А польоти на тросі з гальорки на сцену... Скільки поламаних ніг і ребер, розбитих голів в жертву „новому, обов'язково революційному мистецтву“.

Ну яка може тут бути зарані зроблена й зафіксована форма чи голосові відтінки. Напружуєш всі сили, щоб перекичавши „музику“ конструкції, донести до слухача текст.

Так буває на генеральних пробах і на прем'єрах. Десь на 8—10 виставі вже трохи орієнтуєшся. Пристосовуєш свої м'язеві, емоційні та голосові сили до конструкції, так би мовити, натреніровуєшся.

Отже не диво що молоді актори здебільшого рвуть свої голоси, тільки-но починаючи сценічну кар'єру.

Отак „допомагають“ акторові де-які художники, розуміється, не всі й не завжди. Маємо художників, які справді, і конструкцією, і строем допомагають акторові легше й краще розкрити, показати глядачеві свою роль, а режисерові цілу п'єсу. Такий художник цінний не тільки тим, що він „зірвав актора із затишного крісла, поставив на конструкцію, примусивши його шукати нових форм“, а й тим що він найвигідніше показує актора перед глядачем, одірвавши його від рівної одноманітної площини підлоги, і дає широченні можливості режисерові. Таких художників треба вітати.

Побудовання недоцільних, десятиметрових конструкцій, які не допомагають акторові, а навпаки дуже шкодять йому, небажане й небезпечне ще й з другого боку: театр, що має в своєму репертуарі 8—10 п'єс в такому оформленні прикутий до одного місця, він не може пересуватись бо перевозка, неминуха поломка й установка цих конструкцій коштуватиме більше ніж утримання всього мистецького складу.

Не дарма ж директори, складаючи кошториса на подорож, рахують на утримання живого інвентаря (актори режисера, художники) 30%, а решту майже 70% на перевозку, ремонт та установку мертвого інвентаря тоб-то конструкцій, строїв та бутафорії. Перебування театру на одному місці не бажане ні з мистецького ні з матеріального боку. Театр не має змоги показати широкому загалові свої мистецькі досягнення. Акторів ж доводиться втрачати ще й матеріально, бо що літа він залишається безробітним.

Вихід з цього небажаного й небезпечного становища один. І режисерам і найпаче художникам при розробці п'єси треба увесь час пам'ятати про актора, а також про необхідність подорожі з цією п'єсою. Отже доцільність і максимум економії в річевому оформленні сцени як з мистецького так і з матеріального боку.

Що ж до типів сценічних установок, то очевидно, художники користуватимуться різними типами залежно від потреби й доцільності, відшукуючи нові й нові деталі. Особисто я гадаю, що найдоцільніший і найзручніший для актора, зрозумілий та імпонуючий глядачеві—це тип конструкції асоціативної, що щільно пов'язана з п'єсою й допомагає виявленню думки автора, задуму постановника, та виконанню актора.

І. Мар'яненко

В Журналі „НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Щотижня друкується

програми РАДІО-МОВНИХ станцій

НКО й НКПТ

(Див. відділ Програм).

Ще один крок наперед у музиці

Розвиток української музичної культури йде казковим темпом. За останні 2-3 роки ми були свідками таких явищ, що стануть за історичні дати в історії розвитку нашої музики. Перший концерт української симфонічної музики (3-V 1925 р.). Перший концерт української квартетної музики (грудень 1925 р.). Перший сезон української опери (3 жовтня 1925 року). До цих дат, що знаменують собою народження нової для української музики, музичної форми належить і день 29 січня 1928 року—день, коли у Будинку ім. Блакитного відбувся уряджений харківською філією музичного Т-ва ім. Леонтовича **„Вечір сучасного українського романсу“** у виконанні артистки Оксани Колодуб.

В чому культурна вага цього концерту, що виносить його над інші концерти подібного типу?

Український романс має поважну історію й лічить її десятками років. Ще в родинях блаженної пам'яті українських дідичів, шляхти й духівництва спостерігаємо; кохання в підсолоджених парнико-

вим сентименталізмом, піснях: „Реве та стогне“, „На що мені чорні брови“, „Ні мамо не можна“, „За Неман іду“, що знайшли своїх компоністів в особі Зоремб, Зентарських і інших, імення яких не попали на анали історії. Це доба так званого дилетанського романсу. Лисенко, Стеценко, Степовий і Сениця поклали початок мистецькому романсові. Замість технічної безпорадності й шаблонної думки дилетанських романсів, в піснях згаданих авторів ми бачимо наявність композиторської техніки й майстерності. Але дух спадщини відчувається в них. „Коли розлучаються двоє“—Лисенка, „Тихесенький вечір“—Стеценка, дхнуть солодощами дилетанської музи. Але поряд з цим ми бачимо низку романсів—стилізацій народньої пісні („До Кобзаря“—Лисенка, „Червона Калина“,—Стеценка, більшість пісень Сениці),—в них уже є пахощі народньої пісні, хоч технічне оформлення дуже бідне і просте. Нарешті в „Айстрах“ Лисенка, в романах Степового,—ми відчуваємо впливи сучасного цим композитором, стилю Чайковського, Аренського,

Глієра та інших. Ця сучасність позначається перш за все у високім технічнім оформленні акомпаніменту (мелодія в українських композиторів завжди була високої якості). Таким чином, в особі названих композиторів і особливо Степового український романс своєю формою й культурою гармонії та акомпаніменту дійшов рівня якості відповідного в часі європейського романсу.

Але нині європейський і руський романс в творах Дебюссі, Шенберга, Прокоф'єва, Василенка, Стравинського й молодих авторів—надзвичайно далеко відійшов від стилю Аренського, Глієра й Чайковського. Багатство гармонічних фарб, вибагливість мелодійної лінії, висока техніка акомпаніменту—такі формальні риси сучасного європейського романсу. Здавалося б в особі старшого покоління

Одеська Державопера „Князь Ігор“

композиторів—батьків, українська романсова культура знов „пасе задніх“. Але так здавалося й то не з вини сучасних українських композиторів, творчість яких через кустарництво видавництв не йде далі теки авторів.

Концерт 29 січня п. р. рішуче спростовує такий висновок. Програма складалась із рукописних творів сучасних композиторів. Виконувалося твори: Золотарьова, Лісовського, Косенка, Вериківського, Козицького, Мейтуса, Коляди, Дашевського, з яких де-хто як Мейтус, Дашевський, Коляда, ще не вийшли зі шкільних лав. Висока техніка, майстерний акомпанімент, використання сучасних досягнень в галузі гармонії - форм, це домінантна риса всіх творів, програми. Що до мистецьких прагнень окремих авторів, то тут ще трудно сформлювати їх. Хоча у Косенка й Лісовського на першому місці стоїть замишування в обточеній доброякісній гармонії та зручній вокальній лінії. У Новосадського, Вериківського, шукання складних звукових комплексів. У інших виразно накреслилася лінія на культуру речитативу-мелодії й на максимальну ілюстративність оформлення.

Концерт 29 січня довів, що ми маємо сучасний в повному розумінню цього слова український романс. Всю програму без сорому за авторів і за культуру можна було проспівати і в Москві й в Берліні й у Парижі. Ніхто б не заперечив сучасності ні композиторської техніки, ні гармонічної структури творів.

До того сучасність цих творів для української радянської культури глибша за сучасність припустім Стравинського, своєю тематикою. Тексти цих романсів здебільша належать сучасним радянським поетам: Тичині, Сосюрі, Поліщукові.

Твір, що його видрукували, чи прилюдно виконали, стає власністю суспільства, його культури, стає мистецьким фактом. „Вечір сучасного Українського романсу“ зафіксував на сторінках будівництва української радянської культури сучасний стан української романсової творчості й ті надзвичайні досягнення, що тут їх маємо. Нова тематика, нові автори й нова фактура, в порівнянні з якою фактура—Лисенка, Стеценка, Степового—минуле, пройдене.

Козицький

Держтеатр ім. Франка
„Седі“. Седі—Горська, О'Гара—Дилевський

Вечір пісні Роланда Хейса (Держопера 13 лютого).

Щоби негрові дістати визнання в Америці і далі зробитися співаком європейського масштабу для цього треба мати великі дані. І Хейс їх має. Вони—в його, очевидно природній, музичності та в уперто, шляхом поневірянь набутий музично-мистецькій культурі, що властиві цьому артистові. Саме в них, бо і голосові дані і суто-вокальна техніка співця при всій їхній високій якості не становлять явища виключного.

Голос артиста достатнього діапазону, але найкраще в ньому середній регістр, яким артист і володіє бездоганно. Цей регістр, на mezzo-voce (впівоголосу) звучить чарівно, так само й на ріано та фальцеті. В межах зазначеної теситури й сили звуку—центр вокальних даних та техніки співця. Та проте саме тут заховується й Ахилесова п'ята артиста—обмеженість його можливостей. І не дурно репертуар Хейса становлять твори лірико-елегійного характеру. Повільні темпи, притамований звук, панування мінору і повна відсутність соняшності, бадьорості. Замілований звуковою красою співу й високо-мистецькою інтерпретацією слухач, всюднораз із зачаруванням, відчуває приниження свого життєвого тону, і між ним та співцем лягає борозна, що відчужує їх один від одного.

Чи винний в тому пригноблений стан народу, що з нього вийшов співець, чи може довголітній шлях артиста до своєї мети через церковний крилас, але фактом є те, що Хейс викликаючи симпатії нашого слухача до свого народу, як співець не дає потрібних радянському слухачеві емоцій, не вважаючи на високу свою музичну культуру й той прекрасний ансамбль, що складає він із своїм акомпаніатором Річардом Пархемом. Nevormore.

Розлом

(Державний Харківський театр)

На тлі сучасної руської драматургії п'єса Лавренєва—„Розлом“ не новина. Ні сюжетом, ні його драматургічним перетворенням, вона не підноситься над тією модою, що стала від двох останніх років каноном для руських драматургів при роботі над сюжетами з громадянської війни. Характерна риса цього канону індивідуальний психологізм, що підміняє собою мистецьку трансформацію сюжетного матеріалу завжди героїчного й не завжди соціального. Шукаючи за глибокими образами й символами героїки чи соціальних суспільних процесів, ця драматургічна мода цілком серйозно й широко вважає, що агітаційний плакат драматургії перших років революції можна поглибити до мистецького твору, подавши сюжетний матеріал на тлі індивідуальної психологічної драми. В драму вводиться жінка, кілька побутових моментів, до них додається чоловік-контр-революціонер-нелюб і коханець-революціонер, а інтрига випливає сама собою, як канонізований стандарт визначений так само стандартизованими персонажами: жінка хоч не хоч мусить походити з ворожої революції класи, бо їй призначено через кохання стати революціонеркою, а революційна героїнка чи соціальний процес, ради якого драматург витягає своїх персонажів на сцену, хоч не хоч засуджена в кращім разі на імпазантний антураж.

Держ. Харк. Театр — „Седі“.

Так в цілому виглядає й „Розлом“ у Лавренєва. Тут героїня—Тетяна стоїть в центрі драматичної колізії, хоч їй і подорожує через усю п'єсу батько—капітан Версенєв. І тут соціальний зміст п'єси заземлений в індивідуальний психологізм, що не пускає його розгорнутися до суспільного явища, хоч автор взяв надзвичайно цікавий і новий у драматичній літературі момент—розлом в лавах радикальної інтелігенції в часи поміж лютим і жовтнем—1917 року та революційну героїку екіпажу з крейсера „Зоря“.

Насамперед до цього спричинилася композиційна невправність автора, що цілих дві дії своєї п'єси присвятив знайомству глядача з персонажами та родинними справами Версенєвих, а зав'язку почав чомусь аж у третій дії (змова фон-Штубе висадити в повітря „Зоря“, щоб перешкодити їй вийти на допомогу більшовикам). В значній мірі штучний зв'язок поміж двома драматичними бігунами п'єси цим розірвався, ще більше підкресливши двоїстість п'єси.

І коли глядач приймає п'єсу з ентузіазмом (а він справді так її приймає), то причини цього треба шукати найперше в самім історичнім моменті поданім у п'єсі—початок боротьби за диктатуру пролетаріату, в героїчно-революційних сценах, поданих автором так піднесено, в постатях матросів так барвисто змальованих, що вони одсунули на другий план модну історію про те,—як жінка з буржуазії стала революціонеркою.

Не в малій мірі виграла п'єса й від режисерської роботи. Кліщеїв (режисер) уже один раз довів, що він може навіть з такого матеріалу, як „В ті дні“ зробити спектакль. В „Розломі“ ж він зумів не тільки взяти в руки перистий акторський склад Державного Харківського театру, не дозволивши йому розгулятися навіть у матроських сценах, дуже спокусливих, для пересаджень в дусі де-кого з поміж акторів театру, а й виправив до певної міри гріхи автора стараним підпорядкуванням розмаїтого стилем і характером матеріалу під один ранжир. Це добре на нашу думку, що режисер не спокусився одігратись на героїчних сценах, а взявся надати певного колориту всій виставі, і це говорить так за його режисерський хист, як і за

Про п'єсу „Любов і Дим»

Побачивши п'єсу „Любов і Дим“ Дніпровського, ми можемо дати характеристику головних осіб цієї п'єси. Візьмим першу особу Шурку—головного діяча й організатора пригнобленої робітничої класи. Шурка це дівчина з убогої робітничої сім'ї, батько якої загинув підчас боротьби за волю. Дуже тяжкі сімейні обставини, зробили з цієї дівчини міцну й непорушну в своїх ідеях жінку. Своєю сміливістю й бадьорістю вона зуміла підняти робітничу масу на відбудовання промисловости. Важкі часи перетерпіла Україна. Хвилі революції не раз проходили по Україні, які призвели до великої руйнації, промисловість та сільське господарство. Страшна хвиля голоду та смерті пронеслася над Україною, і ця хвиля забирала наймогутнішу робітничу силу. Але все ж велика сила волі перемагала. Як не гинула робітнича маса, а знайшлися ті що відновили промисловість. Такою дужою й міцною в своїх ідеях є Шурка. Вона була не тільки відновник промисловости, але й діячем в боротьбі проти бандизму.

Подібний до Шурки Петро; це також робітник але не з такою силою волі яка була в Шурки. Хоча й любить він завод, але боротися з усіма перешкодами на шляху до його відбудови в нього не вистарчило сили. Зомсім іншу особу уявляє з себе Павло. Він куркуль інтереси якого мали зовсім інший напрямок ніж інтереси Шурки. Він збивав пригноблених робітників з того шляху який вів робітничу масу до кращого життя. Він провокатор і дуже шкодив організації робітничих мас і промисловости.

Іра шпигун буржуазії, й месниця за свого батька. Але вона швидко змінила напрямок своїх думок полюбивши чесного інженера, того заводу де працювала Шурка й урягувала завод од небезпеки коли побачила з якою любов'ю робітництво ставиться до заводу.

Як не придушували робітничу масу, але все таки, велика любов до заліза й рідного заводу в якому все життя прожили вони, не зважаючи на найважчі перешкоди, голод, провокаторів і шпигунів.

Застогнали могутні машини,
Робітничі забилися серця,

фахову культуру. Не без дрібних звичайно хиб у постановочній роботі, та після „Розлому“ не хочеться про їх згадувати.

Кінець-кінцем бо, остання прем'єра театру я б сказав—перша його прем'єра, і як це не парадоксально, а з нею народився Український робітничий театр.

Знаменна річ, що й у частині оформлення сцени—найнемічнішій ділянці в театрі до останньої прем'єри (пригадять тільки „В ті дні“—Магнера, „Лукрецію Борджіа“—Соболя, „Седі“ Б. В.), значний, майже несподіваний поступ. Оформлення сцени в „Розломі“ з попередніми не рівняти навіть. Воно досить портативне, дотепним поєднанням сукон з умовною установкою стін в помешканні Версеневих і в належній мірі імпортантне та ігрове в 2 і 4 дії (крейсер).

Розподіл ролей в спектаклі найслабше місце, хоч тут режисерові вини найменше. В Державнім Харківському театрі акторський склад остільки розмаїтий,

Харківський Держтеатр для дітей „Любов і дим“. Вронський—Муратов, Іра—Фречко, Люсіль—Сахарова, Степа—Отмар

І затихли страждання і муки,
Бо до щастя веде їх життя.

Постановка п'єси була гарна; особливо на нас вплинула декорація останньої дії, коли пустили в рух завод. Що до дієвих осіб, то вони виконували свої ролі гарно і нам це подобалося.

Колектив VII групи 18 школи в Харкові.

що створити ансамбль річ майже неможлива, а коли можлива, то тільки до певної міри. До цієї „певної міри“ ансамбль в „Розломі“ проте не дійшов, спинившись на дистанції, що була в спектаклі поміж двома крайніми його точками—Годуном (Ватуля) та Тетяною (Маслюченко) і Ксенею (Лешко). Перші двоє (та адмірал Міліцин—Кречет) дали тон виставі від початку до кінця тримаючи його рівно, —друга з веселої життєрадісної панночки, що не може дати собі ради з політикою, зробила за малим тільки не проститутку з „благородних“. Не в плані спектакля й не в тоні персонажу йшов Версенев—Овдієнко, Версенєва—Зарницька. Середнє місце займали: фон-Штубе—Сокирко, боцман Швач—Петлішенко (перегравав трохи) й усі решта. Непутив глядача вартівий матрос на авансцені в антрактах.

І справді—для чого він там стояв?

В. Х—рий

Поточний сезон в

(Інтерв'ю з директором)

В Київській Державній опері

Тов. Джаман

Репертуар другої половини сезону Київської опери склався з опер: „Чіо-чіо-Сан“, „Орліний Бунт“, „Пригоди Гофмана“, „Ніч під Різдво“, „Севільський Цирюльник“, „Тоска“, „Казка про Царя Салтана“ і балету—„Блазень“.

Балет „Блазень“ (Прокоф'єва) у нас піде вперше в СРСР, як і опера—„Ніч під Різдво“, що приурочена театром до 25-літнього ювілею режисера Удуханова. До сьогодні наш театр за поточний сезон виготовив три нові опери: „Тарас Бульба“, „Іскри“ та „Ніч під Різдво“ й один балет.

Від того часу, коли мережа театрів у Києві поширилась на одну одиницю—руську оперету, що отаборилась тут цього року на зимовий сезон, і що її місцеві організації вважають чомусь за доцільне видовисько,—матеріальний стан Державної опери погіршав. Глядач розпорозився, частину його перетягла оперета, розповсюджуючи свої абонементи й на підприємствах серед робітництва, і одвідування опери до певної міри зменшилось.

Поруч інших несприятливих і специфічно-київських умов роботи не можна поминути й того, що певні шари місцевого суспільства й досі не можуть помириться з тим, що опери співають українською мовою.

Тим часом дирекція має дані, що сезон пощастить закінчити без потреби в додатковій субсидії, кінець сезону в нашій театрі 15 березня.

В другій половині сезону в театрі, гастролерами, співатимуть в операх „Євген Онегін“, „Фауст“, „Севільський Цирюльник“ і „Тоска“—Смірнов, Липківська та Бочаров.

Абонементна кампанія на другу половину сезону ще не закінчена, на сьогодні ж ми забезпечили абонементами 40—45% глядача до загальної кількості місць у театрі.

Влітку в приміщенні театру до червня місцева Руска драма, а потім московський Камерний театр і лівінградський Драмтеатр. Останні два за ухвалою ЦК Робмису можуть прийхати тільки на гарантовану суму, яку дирекція не може дати.

Взагалі треба сказати, що робота київських театрів дуже ускладнена через ненормальне поширення театральної мережі.

Держдрамтеатр ім. Франка

Тов. Грузінов

За першу половину сезону театр ім. Франка дав чотири нових п'єси: „Сон літньої ночі“, „Джума Машід“, „Любов і Дим“ та „Б'ють порош“—п'єса молодого українського драматурга, та поновив із старого свого репертуару: „Лісову пісню“ й „Седі“.

Пересічне одвідування театру за першу половину сезону складає 78% до всіх місць у театрі, а кількісно 69.183.

В другій половині сезону театр має дати так само чотири прим'єри: „Мятеж“, „Товариш“ (постановник засл.Арт. Республіки Гн. Юра), „Республіка на колесах“ (постановник реж. Шклярський) та „Гоп-ля ми живем“ (постановник режисер Радлов), а з старого репертуару поновить „Вій“ з новими інтермедіями.

Зимовий сезон у Києві Франківці закінчать 15 квітня й далі виїдуть на гастролі до Харкова й на Донбас. Маючи на меті показати гастрольною подорожжю свої досягнення поза Києвом, театр вивезе в Харків і на Донбас коли не всі свої нові роботи, то найкращі з поміж них.

Актуальною справою в роботі театру залишається й на далі організація масового глядача в якій він буде орієнтуватися, як і в першій половині сезону на робітництво тим паче, що на абонементи нашого театру серед робітництва великий попит. Принаймні так показали доследи авдиторії, широко поставлені в нашій театрі поточного сезону. В першій половині сезону робітництво й робітничка молодь складала 90% нашого глядача, а на випадкового глядача припадало 4-5%.

На придешній зимовий сезон театр ім. Франка залишиться в Києві, і вже розпочав підготовчі роботи: опрацьовує плани роботи, кошторис, проводить переговори з акторами. Том, в підстава сподіватися, що в сезон 28-29 року наш театр увійде організованіше ніж у поточний, а це дасть свої наслідки так в царині мистецької роботи, як і в справі обслуження робітничого глядача та економії театру ім. Франка.

Театр ім. Шевченка

Тов. Робинський

Поточний театральний сезон театр ім. Шевченка будував, виходячи із завдань поставлених Х З'їздом КП(б)У, з акцентом на просування української культури в широкі маси.

Не зважаючи на те, що в Дніпропетровському, де ми почали сезон, на перших порах театр не зустрів сприятливого ставлення до своєї роботи місцевих організацій, нам пощастило на кінець першої половини сезону досягти основного—масового залучення робітничого глядача. В цій роботі ми йшли шляхом організації так званих цілевих спектаклів, прагнучи перетворити цей принцип в систему. Тільки така система обслужування робітничого глядача, на нашу думку, гарантує максимальне залучення робітництва до театру та його участь в будівні ть нової театральної культури, бо дозволяє максимально обслуговувати всі культурні потреби робітництва, мавши однородну аудиторію.

На другу половину сезону театр ім. Шевченка має майже гарантовані 100% одвідування, продавши всі свої спектаклі до квітня місяця. Зимовий сезон у Дніпропетровському ми закінчимо 15 квітня й до цього часу ще покажемо три нових п'єси: „Республіка на колесах“, „Яблуневий полон“, „Маруся Богуславка“.

Треба сказати, що в своїй репертуарній лінії ми поточного сезону виправдали накреслений собі план, давши за першу половину 6 нових п'єс, а до кінця сезону виконаємо й друге основне завдання—орієнтацію в першу чергу на українську драматургію, бо українські п'єси в нашій репертуарі складають більшість—5 проти 4.

Економічний стан нашого театру досить міцний, за першу половину сезону ми мали 69.500 глядачів і йшли 325 карб. на вечір.

Що до роботи влітку, то на сьогодні з певністю можна сказати тільки про Донбас, куди театр поїде після Дніпропетровського, як-що справа з гастроллями в Харкові не розв'яжеться позитивно.

Наступний сезон за планом театр має грати в Дніпропетровському.

в державних театрах

директорами театрів)

нать
кова
ною
еатр
новиДержавний драматичний
театр в Одесі

Тов. Стах

Розпочинаючи поточний сезон (третій від початку, існування) наш театр перш за все брав твердий курс на витриманий ідеологічно репертуар, для чого з одного боку орієнтувався на радянську революційну драматургію — передовим на українську, а з другого мав на меті зовсім одмовитись від так званих „проходних“ спектаклів, що їх доводилось вживати перших двох сезонів, і що приносили мішанину в репертуар заступаючи основне мистецько-ідеологічне настановлення театру.

За минулу (більшу) половину сезону, театрові, не зважаючи на обмеженість матеріальних ресурсів (зменшення дотації), пощастило краще виконати поставлене собі завдання ніж за минулих сезонів.

Ми поставили п'ять п'єс: „Республіка на колесах“, „Яблуневий полон“, „Любов Ярова“, „Захід“, і „Весілля Фігаро“. Республіку на колесах та „Любов Ярову“ ставив режисер Василько, „Яблуневий полон“ — режисер Вільнер, а „Весілля Фігаро“ — режисер Бережний. З репертуару минулих сезонів театр поновив: „Собор паризької богоматери“, „Фею гірного мигдалю“, „Кінець Криворильського“, „Сед“ Рожеве павутиння“, „Учитель Бубус“ і майже наново зроби п'єсу з першого сезону — „97“.

Поточною сезону найбільший успіх випав на долю „Яблуневого полону“ й „Республіки на колесах“, остання пройшла вже 30 раз, а перша від кінця січня 10 раз при залі повній по береги. Тепер театр закінчує роботу над „Енеїдою“ (ставить Василько) й „Бовками“ — Тудуза (реж. Бережний), а крім них до кінця сезону ще підуть: „Лісова пісня“ і буде поновлена „За двома зайцями“.

Беручи курс на ідеологічно витриманий репертуар наш театр одночасно ставив собі завдання залучити якомога більше масового глядача, прагнути довести одвідування за т. зв. робітничою смугою (робкаса, абонементи, закриті вистави для робітничих організацій) до 80% загального одвідування.

Тут ми досягли 78%: каса 22%, робкаса 4% абонементи 53%, закриті вистави 21%, та ще дали 8 вранішніх вистав закритих. Загалом же одвідування театру складає 69,3%.

Поточною сезону одеська держдрама значно поступила наперед так що, до створення кадру молодняка, як і піднесення кваліфікації актора взагалі. Ми провадили систематично-тренувально-виховачу роботу в яку залучили крім молодняка значну частину старих акторів.

Багато також зробили ми в справі втягнення акторів та взагалі робітників театру в суспільне життя та знищення т. зв. аполітичності, що де в кого ще міцно сиділа.

Інтерв'ю з директором Столичної Опери й директором Державної Опери в Одесі та директором Держтеатру буде вміщено в наступному номері п'ю журналу.

Театр ім. Заньковецької

Тов. Фальський

Театр ім. Заньковецької закінчує роботу в АМСРР 20 лютого. З 21 лютого починається відпускна кампанія, що триватиме два тижні.

9 березня Заньківчани розпочнуть роботу в Артемівському, де мають пробути до 1 травня й відсвяткувати свій п'ятирічний ювілей.

Цього року перед нашим театром основним завданням стоять дві справи: по-перше надбання нового репертуару, поширення якого вимагають умови роботи театру; по-друге підвищення кваліфікації актора, що на нашу думку сьогодні стоїть в тій чи іншій мірі перед всіма театрами. В цих двох напрямках наш театр і працює поточною сезону. Придбання кількох нових постанов за останній рік уже дасть нам спроможність ближчим часом зняти з репертуару деякі застарілі п'єси. Тепер же ми закінчуємо роботу над п'єсою „Яблуневий полон“ — І. Дніпровського, яку покажемо в березні місяці.

На літо наш театр запрошено на роботу в Донбас, для обслуговування робітництва на копальнях і він гратиме в ново-побудованих на Донбасі палатах праці. В цій справі тепер ведуться остаточні переговори з ВУК'ом гірників, що за кілька днів закінчатимуться.

Одеська Державопера „Князь Ігор“
Арт. Топчий і Гаврилов

„Радіо-передача“

Робота харківської радіостанції дуже складна через обмеженість репертуару, особливо це відчуває музична частина. Проте з цим складним завданням музикерівники більше-менше справляються, це показують програми де-яких радіоконцертів минулого тижня.

З таких концертів нагадаємо „Пісні Галичини“ (12-12-28) складений т. Хоткевичем. Треба признатися, що ми мало знаємо пісні галичан; правда, ми не можемо похвалитися й шанобою до своєї наддніпрянської пісні,—не одна тисяча яких недрукована й не знати коли буде надрукована, та все ж таки знаємо принаймні Лисенка й Квітку, а галицьких—майже зовсім не знаємо, крім збірки пісень Колесси. Тим часом галицькі пісні мають свої характерні особливості й заслуговують більшої уваги.

Галицькі пісні виконував вокальний ансамбль, недавно закладений на радіостанції т. Сердюком, і виконував досить добре.

Не вважаючи на обмеженість дитячої музичної літератури особливо української, досить інтересними виходять дитячі концерти, на яких спеціалізувався т. Богуславський, але слід було б поступово запроваджувати в програму цих концертів, особливо для дорослих дітей серйозніші твори. З поміж дитячих концертів треба виділити концерт з дитячою оперою Бряньського „Музиканти“, байки та інші. Менше вдалий—Вечір розваги (11-12), що складався з 3-х відділів—українського, руського та єврейського. Особливо сучасні частушки у виконанні Русинської. Із нових творів треба згадати „Боркун“ Богуславського, виразно переданий співачкою Філіповою—Колодуб. Досить гарно виконували єврейські пісні т.т. Лисянська та Фрейчко, але самі пісні подані не в досить стильній гармонізації. Похвальна видумка—щотижневі камерні концерти. До речі артист Максанін склав не шаблонний програм, куди крім творів Лисенка, Степового

й Стеценка, увійшли мало відомі, твори Алчевського, Старкова, Заремби, а також і нові твори Дрімцова, Хоткевича, Ревуцького.

Інтересно складений також нацменівський концерт, де в першому відділі, присвяченім руській музиці, гарно подали твори Василенка, Шор, Пактовський. Філіпова й Колодуб, а в другім зразки єврейської творчості.

Гарне враження зробив камерний, концерт бандуриста Хоткевича (11-12).

Не можна не привітати й організацію ансамблю духових дерев'яних інструментів.

Із програмних концертів згадаємо—селянський концерт: Боротьба селянства за владу. Програм із творів Чайковського, Вериківського, Шумана та інш. Згадали й Едличка, старомодного, але інтересного. Ці твори виконав інструментальний ансамбль як і завжди гарно.

Крім того виступали Козачківський, (декламація творів Пилипенка, Ірчана й інш.) і артист Костенко (твори Рубінштейна та Яновського).

Досить цікавий і другий програмний концерт, присвячений Червоній гвардії й першим перемогам, виступав хор юнаків школи старшин з низького походних революційних пісень. Другий відділ цього концерту зайняв уривок з оп. „Князь Ігор“ муз. Бородіна, у гарнім виконанні артистів: Новикової Костенка, Максанина, Ткаченка, Паніва.

Але найкраще досягнення радіостанції—організація щотижневих симфонічних концертів, під керівництвом тов. Полфорова. За інтерес і цінність таких концертів свідчать їхні програми (Ліст—Перша рапсодія, другий концерт для ф-но з оркестром у виконанні Домбровської й Вагнера).

Заслуговує на увагу Сизифова робота, акомпаніаторів-піаністів т.т. Пактовського, Мідного й Миколаєнка.

....й.

„Луна слева“ в театрі МГСПС

(Лист із Москви)

Біль-Білоцерківський очевидно мав на думці в своїй комедії „Луна слева“ дати відповідь на чилені „Луны справа“—витвори нездорової спекуляції на проблемах пола в руській літературі останніх років.

На жаль комедію Біль-Білоцерківського в жодний спосіб не можна визнати за вичерпуючу відповідь на нездорові ухили Малашкінської Романівської „кухні“ вже тому, що автор примушує своїх героїв розв'язувати проблему взаємин двох полів не в умовах нового побуту, а в епоху воєнного комунізму.

Тим часом ця проблема набирає актуальності тільки в наш час—коли „дрібні“, а разом з тим безконечно „великі“ справи побуту, що до нині були заступлені героїкою збройної класової боротьби, починають звертати на себе пильнішу суспільну увагу.

Та навіть і для епохи воєнного комунізму Біль-Білоцерківський ставить справи полу в надзвичайно спрощеній формі, розвиваючи дію часто за традиційними формами старого водевіля.

Центральний персонаж комедії—голова повітової ЧК Ковальов, вважає що „кохання“ тільки заважає революційній роботі й проповіді на весь час революції (громадянської війни?) своєрідну теорію аскетизму. Коли на його шлях становиться жінка він силкується втікти від неї. Звичайно, „кохання“ перемагає й голова ЧК змушений відмовитися від своєї теорії аскетизму.

Товариші кепкують з Ковальова, насміхаючись з його непослідовності й, нарешті, випробовують його революційну міць, інсценізуючи викрадення бандитом Савчуком його дружини, що ніби вимагає видати у виміну на неї свою коханку—Маньку арештовану ЧК.

Ковальов виходить із цієї ситуації переможцем і демонструє свою революційну міць, одмовляючись для особистих інтересів використати своє відповідальне громадське становище, доводячи тим, що „кохання“ не може стати на перешкоді революціонерів в його роботі.

Комедія розігрується на тлі боротьби з бандитизмом, що трохи оживляє схематичність водевільної композиції п'єси.

Вже те, що сам автор примушує свого героя прокламувати теорію аскетизму тільки на час громадянської війни, доводить, що за наших днів поставлена п'єсою проблема стралила значну частину своєї актуальності, проте й для епохи громадянської війни комедія, так як вона подана—проблема „повітового масштабу“.

Театр, відповідно до літературного тексту п'єси, поставив її в тонах спрощеного натуралізму. Трохи блідими вийшли центральні персонажі п'єси: Ковальов—Андрєєв і Карпинська—Оганєсова. Значно яскравіші: Калугін—Ванін та робітниця Женьвіділу Федорова—Егорова. Цілковиті опуклі комедійно маски дали в епізодичних ролях Бахметьєв—Орський, Дорошевич—Савчук і Княгининська—Манька.

Альф.

До ювілею

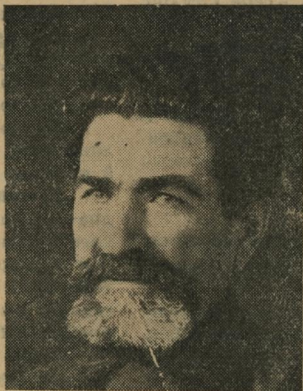
робітників

Столичної

Опери

Свдокія Мазур

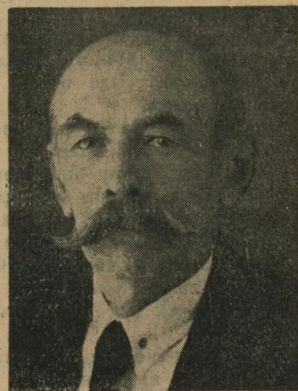
Почала працювати в театрі 1891 року в українській трупі Пономаренка. З 1893 року перейшла в Харківську оперу, де працює й по нині.

Давид Овчинніков

Працює в театрі 45 років, з 1882 року, коли вступив у кол. Елисаветі в трупу Лелева-Вучетіца—кравцем. В український державний театр вступив 1923 року (в Харківі театр ім. Франка), а з 1925 р. перейшов до Державної опери.

Савелій Рик

Почав свою музичну діяльність у театрі М. Кропивницького з 1887 року. Тепер працює в оркестрі Столичної Державної опери—першим скрипником і викладає в Харківським музтехнікумі.

Олексій Чернявський

Почав працювати в театрі з 16 років музикою в оркестрі і прослужив по різних театрах 45 років. В Харкові працює з 1917 року, виконуючи крім оркестрової роботи ще й обов'язки бібліотекаря.

Василь Копотов

В театрі працює 40 років, а в Столичній Державній опері в Харкові від початку її організації. Грає першу валторну в оркестрі й викладає в Харківським Муздраміні.

Йосип Михайлів

Народився 3 листопада 1854 року. Почав працювати в театрі з 10 років учнем мебельної майстерні в Харкові (антреприза Дюнова), а з 1888 року машиністом сцени. 1921 р. року одержав звання героя праці. В Державній Столичній опері працює з самого початку.

Федір Лялько

Грає по театральних оркестрах з 17 років, а в Харківській опері працює вже 25 років, ведучи партію контрабаса в оркестрі.

Х Р О Н І К А

Харків

Квартет ім. Леонтовича ближчими днями влаштує в Будинку літератури ім. Блакитного концерт із творів українського композитора Козидького, московського—Василенка та угорського—Бартека.

Студія українського робітничого театру на Канатці. Культкомісія канатної фабрики ім. Петровського не що давно організувала в себе Студію українського робітничого театру.

В студії працює 45 робітників та робітниць. Викладають балет та пластику. Роботою в студії керують викладачі драматичного інституту.

Відбулась уже перша вистава: „Полум'ярі“. Тепер готують п'єсу Я. Мамонтова „Республіка на колесах“.

Київ

Державна Опера. Цими днями відновлюється опера „Євген Онегін“ за участю відомого тенора Дм. Смірнова.

В середніх днях лютого відбудеться вистава з нагоди XXV річного ювілею Головного режисера О. Улуханова. Піде опера „Ніч під різдво“ в постанові ювілянта.

Дирекція театру намітила до постанови балет Глієра „Червоний Мак“.

До репертуару поточного сезону включено постанову опери „Казка про царя Салтана“.

З 1 квітня по 1 червня в приміщенні оперного театру гратиме Руська Драма.

Державний театр ім. Франка. Художня рада театру ухвалила макет худ. Цапка до п'єси „Заколот“ (Мятеж), що її ставить Засл. Артист Респуб. Гн. Юра.

Макет виконано в плані монументального реалізму, якого вимагав зміст п'єси—героїка революційних днів.

Театр в спішнім порядку приступив до технічного виконання макету.

Прем'єру призначено на середні дні лютого.

Шефська робота Робмису. З метою збільшення зв'язку Робмису з Червоною Армією Прав-

ління Спілки виділило своїм представником до Будинку Червоної Армії Голову Шефкомісії Летицького (артиста Київської Державн. Опери).

Робітнича консерваторія в Києві. Цими днями на засіданні Правління Спілки Робмис виступив з доповіддю про робітничу консерваторію ректор її т. Тишкевич.

До складу слухачів консерваторії прийнято 100 чоловік: з них 70 робітників, 28 службовців та 11 утриманців.

Всеукраїнська виставка образотворчого мистецтва. Цими днями відбулось відкриття переведеної з Харкова до Києва Всеукраїнської виставки образотворчого мистецтва.

Виставка розмістилась у великих залах відбудованого будинку Української Академії Наук й пробуде в Києві місяць.

Думка закінчила роботу над ораторією Гайдна—„4 частини року“. Цей видатний твір німецького класика ще не виконувався на хоровій естраді. Він складається з численних арій, речитативів, терцетів і 12 великих хорів. Хори технічно дуже складні й вимагають високої техніки. Вся ораторія пройнята бадьорим світлим настроєм.

Вона увійде в репертуар концерту „Думки“, що має відбутись ще в лютому в Києві.

Ізюм

Серед безконечних „наїадів“ халтурних гастролерів—нарешті наша клубна сцена побачила промінє мистецтва. Проїздом на рудні Донбасу дав концерт 1-й Український квартет ім. Лисенка.

Концерти цього квартету крім мистецької вартості свого виконання й репертуару—відображають на периферії колосальну ролю що-до ознайомлення робітників з культурними досягненнями українського мистецтва, бо тут воно не тільки в уяві робітничих мас, а навіть і в інтелігенції—одягнене у широкі штани з гопаком і вигуками.

Квартет дав змогу робітникам почути кілька зразків української народної пісні: галицької й наддніпрянської, а також руської та європейської, і мав виключний успіх.

Про охорону пам'яток культури

На Прилуччині є низка пам'яток старовини й культури, широко відомих з наукової літератури. На ці пам'ятки звернули увагу спеціальні органи НКО в справі охорони пам'яток культури й вони взяті на облік.

Останніми часами спостережено недбале ставлення до пам'яток старовини з боку місцевих організацій та установ. Член Археологічного Комітету т. Макаренко повідомив, що в с. Мамаївці Прилуцької округи знаходився старовинний будинок (на території гуральні) і цей будинок розібрано не зважаючи на офіційну заборону т. Макаренка в присутності зав. Прилуцьким Окружесом т. Маслова, зав. Комунгоспом т. Сибірякова та представника від гуральні.

В дуже небезпечному стані один з кращих старовинних монастирів—Густинський монастир. Він запущений, не провадиться ремонт, вибиті вікна, виламані двері.

Тому НКО звернувся до Прилуцького Округконкому з проханням звернути увагу й вжити заходів до охорони пам'яток надалі на території Прилуччини.

Є на Кам'янецьчині замок-фортеця, що як зразок військових фортифікаційних споруджень з XIV до XVIII віку, ще й досі не втратив цікавості для наукового вивчення й дослідження техніки будівництва військових фортець. НКО вніс до РНК УСРР проект виповідження цього замку-фортеці Державним історико-культурним заповідником; справа вже більш менш налагодилася й з 1927-28 бюджетного року НКО вже має кошти на підтримку та охорону решток старого замку, виділивши й на поточний бюджетний рік 1.000 крб. на догляд та охорону фортеці. Крім НКО в утриманні заповідника згідно з вказівками РНК УСРР з дня 24-XII-27 р. № 879 приймає участь Кам'янецький ОВК. Тому НКО звернувся з проханням до Округу, щоб він зі свого боку призначив попередню грошову допомогу на ремонт і вжив заходів до збереження державного культурно-історичного пам'ятника.

Також звернувся НКО до Управ. Укр. військової округи з проханням не провадити стрілянини в цьому заповідникові, а по-за замком біля річки Смотрича.

ВУФКУ

Перша в СРСР фільмкадротека ВУФКУ розпочало систематизувати свій хронікальний матеріал в монтажну фільмкадротеку, що дасть можливість використати тепер увесь зібраний архівний хронікальний матеріал за останні два десятиріччя, який має величезну історичну цінність. Таку кадротеку запроваджуватиметься в СРСР уперше.

Конкурс на кращий плакат ВУФКУ разом з Київським Інститутом образотворчого Мистецтва вирішило перевести в Москві, Харкові, Києві й Одесі широкий конкурс на кращий плакат для своїх картин останнього випуску. У Москві й Одесі учасники конкурсу будуть робити плакати для фільму «За стіною», в Харкові для фільму «Кіра Кіраліна» в Києві для фільма «Крізь сльози». Кращі з цих плакатів будуть премійовані.

Мета конкурсу—виявити молоді сили в галузі плакатної роботи, і взагалі підвищити справу плакату.

Про нові картини ВУФКУ. На засіданні Правління ВУФКУ ухвалено затвердити до постановки «Боротьба за право», для чого виділити 55.480 карб.

Також затверджено до постановки «Бондарівна», «Пригоди Тома Соєра», «Чернигівка», «В заметах» останню переробити так, щоб більш було показано гетьманщину та взагалі соціальні моменти.

На цьому засіданні ухвалено замінити назву «Ухи» назвою «Кривою Дорогою», що до зміни картини «Тамілла», то назву залишити, але в дужках писати «Тричі продана». Ухвалено також замінити назву картини «Зникле село» на назву «Примхи Катерини II-ї», а в дужках писати «Зникле село».

Про роботу Донецького Краєвого Відділу ВУФКУ. На засіданні ВУФКУ було заслухано доповідь про роботу Донецького Краєвого Відділу й зазначено, що за останній час взагалі робота поліпшена, ухвалено надалі перевести таку роботу.

1. Перевести кампанію та утворити відповідну громадську думку що-до будування кіно-театрів, як зимових так і літніх для Донбасу, оскільки це питання має зараз актуальне значення. Для цього треба влаштувати низку доповідей серед радянських, партійних і професійних організацій, а також на робітничих зборах.

2. негайно опрацювати питання літньої кампанії, щоб дати можливість глядачам відвідувати кіно на вільному повітрі, для чого треба вже розпочати переговори та складати умови з відповідними комгоспами й іншими організаціями для оренди садів та інших місць, де можна влаштувати літній кіно-майдан.

3. Реорганізувати дрібні мережі робітничих клубів в робітничі кіно-театри, беручи на увагу специфічні особливості Донбасу.

4. Підвищити кваліфікацію кіно-механиків, для чого поставити перед відповідними організаціями питання про перевірку кіно-механиків та організувати коротко-термінові курси для них.

5. Звернути увагу відділу на величезний перепрокат, що є в Донбасі. Відділ повинен звернутися в цій справі до всіх округових ЦПУ, Політосвіт, Окр. та Райвиконкомів, щоб вони допомогли боротися з перепрокатами, а також з демонструванням картин не нашого прокату.

6. Звернути увагу Відділу на слабу кінофікацію села в Донбасі й підсилити цю роботу. Звернути увагу політосвіт на велику ціну квитків сільських кіно, а також на те, що прибутки від експлоатації кіно йдуть не для закріплення кіно-роботи на селі.

Напередодні партнаради в справах кіно в Москві

В березні м-ці при Агітпропвідділі ЦК ВКП(б) розпочнеться всесоюзна нарада в кіно-справах. Ця нарада має підсумувати стан кіно-справи в Союзі й дати директиви кіно-організаціям що до їхньої дальшої роботи. У нараді візьмуть участь по-над 100 представників від партійних професійних, радянських, господарських, громадських організацій і представників кіно-організації Союзних Республік. Намічено такий порядок денний: доповідь т. Криницького (Зав. АПВ ЦК ВКП(б))—«Принципи партійного проводу в галузі кіно», т. Луначарського—«Підсумки й перспективи радянської кінематографії», т. Мальцева—«Кіно й суспільність» (хроніка, культурфільм, сільський фільм, організація глядача і т. інш.), т. Смірнова—«Кіно-критика й кіно-преса». Нарада триватиме з тиждень.

Кіно-хроніка РСФРР

Межрабпом-Русь закінчила фільм «Альбідум» за сценарієм Бравина й Чайнова (режисер Оболенський). Картина присвячена пропаганді в формі ігрового фільму боротьби з посухою, через творення нового посухостійкого сорту пшениці та оводнення степу.

Режисер Ромаль починає роботу над фільмом «Саламандра» за сценарієм А. Луначарського й Г. Гребнера.

Нові сценарії: Межрабпом-Русь замовила В. Кішону сценарій на тему «Красний директор».

Замовлення на сценарій «Война и мир» за романом А. Толстого передано А. Луначарському.

Науковий Відділ Межрабпом-Русь замовив Д. Полюанову сценарій на тему «От неа все качества» за Л. Толстим.

Нові фільми ВУФКУ на Екрані. ВУФКУ випустило в прокат такі останні фільми свого виробництва:

«Наговорі»—плітки в робітничому та міщанському побуті. Фільм ставив режисер І. Перестіані. «З примхи Катерини II-ї»—фільм з часів селянських заколотів на Україні у XVIII ст. Режисер Чарінін. «Проданий апетит» за відомих памфлетом Поля Лафарга тієї самої назви. «Кіра Кіраліна»—Картину поставлено за однойменним романом Панаїт Істраті. Підчас перебування в СРСР Панаїт Істраті брав участь в монтажі фільму. Роль Кіри виконує Валерська.

Стосунки ВУФКУ з закордоном. Відраженні закордон представники ВУФКУ т. т. Черняк та Гольверк в Берліні підписали з однією з найбільших німецьких фірм «Національ фільм» угоду про спільну експлоатацію закордоном українських фільмів, а також про спільне виробництво фільмів та експлоатацію їх у нас.

ВУФКУ на виставці в Кельні. ВУФКУ візьме участь в міжнародній виставці преси в Кельні. До виставки, що матиме кіновідділ буде вислано останні мистецькі й хронікальні фільми, а також всі видання ВУФКУ за останні роки.

ВУФКУ також готується до участі в міжнародній кінематографічній виставці в Гаазі, що має відбутися влітку ц. р.

ПРОГРАМИ ТЕАТРУ

Столична Державопера

Кармен

Опера на 4 дії, музика Ж. Бізе

Дієві особи:

Кармен **Ропська**
 Мікаелла селянська дівч. . . **Фішер**
 Фраскіта **Пасхалова**
 Мерседес **Черкасова**
 Дон-Хозе **Голинський**
 Ескамільо **Гришко**
 Іль Дон-Кайро **Маєргут**
 Іль Ромендо **Колодуб**
 Цуніга лейтенант . . . **Ходський**
 Маралес **Горохов**
 Офіцери, салдати, хлоп'ята, фабричні робітничі, цигани, контрабандисти то-що.

Танки 2-го акту в викон. **Стрілової й Чернишова** (1 танок) та **Дуленко** (II танок) в постан. балет **Мессерера**. Сучасне оформлення худ. **Кігеля**. Диригент **Ан. Рудницький**

Лібрето

Діється в Севільї.

Хозе молодий сержант, що має за наречену дівчину зі свого села Мікаелу, одержує через неї звістку від своєї матери. Зворушений Хозе присягається бути вірним Мікаелі.

Поруч з вартівнею фабрики цигарет. Туди йдучи робітничка, циганка Кармен забачила, і вподобала вродливого Хозе. Вона залицяється до його.

Згодом на фабриці скандал. Кармен посварилась і кинулась з ножом на якусь робітничку. Лейтенант Цуніга посилав Хозе арештувати Кармен, лишившись з Хозе на самоті вона причаровує його. Хозе дає їй утікти.

В корчмі, де збираються контрабандисти гульня. Найрізноманітніша юрба. Між ними цигани контрабандисти і Кармен. Їм треба йти сьогодні через кордон і вони умовляють Кармен. Та не хоче, почувши, що Хозе вийшов уже з в'язниці. Хоче його побачити, бо тут призначила йому побачення.

Коли всі розійшлись приходить Хозе. Кармен умовляє його йти з нею—стати контрабандистом. Він опирається. Справу вирішує Лейтенант Цуніга, що закоханий в Кармен прийшов до корчми. Він ображає сержанта, а той нерестерпівши шпурляє в нього стилем.

Хозе бандит. Він у горах з циганами. Мікаела приходить його шукати, та згріб іде матодор Ескаміліо, третій закоханий у Кармен, і єдиний тепер щасливий. Мікаела ховається

Ріголето

Опера на 4 дії.

Джільда **Фішер**
 Мадалена **Златогорова**
 Джінованна **Мартинович**
 Графиня де Чепрано . . . **Черкасова**
 Іажд **Козакевич**
 Герцог **Смірнов**
 Ріголето **Гришко**
 Спарафучиле **Сердюк**
 Граф Монтероне **Ходський**
 Граф де Чепрано . . . **Серповський**
 Маруло **Семенцов**
 Борсо **Дідківський**
 Офіцер **Горохов**
 Ставить гол. режисер **Манзій**
 Диригент **Вайсенберг**

Фауст

Опера на 5 дії, 9 картин

Муз. Гуно.

Дієві особи:

Фауст старий **Дідківський**
 Фауст молодий **Середа**
 Мефістофель **Сердюк**
 Валентін **Мартиненко**
 Маргарита **Сокіл**
 Зібель **Ропська**
 Марта **Мартинович**
 Вагнер **Серповський**

Балет „Вальпургієва ніч“ з участю прима-балерини **Сальнікової** Виконують: балет **Сальнікова, Дуленко, Переяславець, Васіна, Стрілова, Маслова, Литвиненко, Плетньов, Чернишов, Ковальов, Аркад'єв**. Увесь балет, та учні студії.

Диригент **І. Вайсенберг**. Режисер **Юнгвальд-Хількевич**. Танки балетм. **Моїсейв**. Оформлення худ. **Рифтін**.

в печеру. Ескаміліо зустрічається з Хозе. Вони суперники. Бій на ножах. Цигани, що повернулись з гір розборовають їх.

Знайшли Мікаелу в печері. Вона умовляє Хозе вернутись до матери. Кармен його уже не любить і він іде за Мікаелою, погрожуючи помсти на Кармен.

Перед цирком. Юрба стрічає борців, що йдуть на бій. Коли всі розходяться подруги Кармен попереджують її, щоб стереглась, бо з юрби за нею стежить Хозе і відходять. Кармен хоче по хвилі також іти та її перестріває Хозе. Він благає в Кармен кохання, та вона відповідає тим, що штурляє його перстень. Ошалілий Хозе забиває Кармен.

Арт. Мартинович

Тарас Бульба

Опера на 5 дії, 7 картин.

Дієві особи:

Тарас Бульба, полковник козачого війська на Україні, а потім наказний січовий отаман під Дубном-Поторжнським, Сердюк

Настя, його дружина **Копйова, Ропська**
 Остап старший син
 Тарасів **Будневич, Гришко**
 Андрій, молодший син
 Тарасів **Середа, Базанов**
 Воевода Дубенський, польський магнат **Шаповал**
 Марильця Воеводівна **Сокіл**
 Татарка-служниця
 Воеводівни **Златогорова**
 Кирдяга **Ходський**
 Кошовий Січі Запорізької **Семенцов**
 Товкач, осаул
 приятель Тарасів . . . **Мартиненко**
 Кобзар-посланець **Колодуб**
 Янкель-прибічник Бульбин у війську (Маркитант) . . . **Дідківський**
 Запоріжець у Києві, на майдані **Серповський**
 Ключар Братського монастиря **Семенцов**
 Писар **Маєргут**
 Суддя **Мінаєв**
 Осаул **Горохов**
 Бунчужний **Серповський**

Постава Гол. Режисера **В. Манзія**, оформлення й стрі
 Худ. **А. Петрицького**
 Диригент **А. Рудницький**
 Танки в постан.
 балетм **М. Моїсейва**

Червоний мак

Балет на 3 дії, 24 епізоди муз. Р. Глієра.

1 дія. 1 епізод

В порту. „Чекають на роботу“.
Кулі: **Аркад'єв, Смірнова, Зінченко, Сімі**. Наглядачі: **Горошко, Турецький, Голишів, Лазурін**.

2 епізод

Розвантажують радянський пароплав. „Кулі працюють“.

Кулі й наглядачі ті самі, що в першому епізоді.

Нач. порту **Суворов**.

3 епізод

Китайський ресторан. „Європейці розважаються“.

Господар ресторану — **Муравін**. Мандарини: **М'яз, Корик**. Європейки: **Маслова, Якобі, Імханицька**. Господар. Європейці: **Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський**. Служниці в ресторані: **Атаманова, Плотникова, Лукашова, Гвоздьова**. Танцюристкі малайки: **Дуленко, Переяславець, Озолінг, Гасенко, Стрілова, Долохова, Штоль, Калініна, Лур'є**. Носії паланкіна: **Павловський, Скрипниченко, Сакович, Лир**. Тай-Хуа, китаянка танцюристка: **Сальнікова**. Лі Та-чу, наречений Тай-Хуа; англійський шпиг: **Литвиненко**.

4 епізод

Танок Тай-Хуа на столі — **Сальнікова**.

5 епізод

Ресторан. „Європа танцює“.

Фокстрот: **Маслова, Якобі, Імханицька, Годар, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий**. Тай-Хуа — **Сальнікова**. Лі Та-чу — **Литвиненко**. Прислужниці ті самі, що в 3 епізоді.

6 епізод

Пароплав розвантажують далі. „Наглядачі та поліцаї працюють“.

Кулі, наглядачі, поліцаї, начальник порту, Лі Та-чу.

Капітан радянського пароплаву — **Моїсеїв**.

Радянські матроси: **Рейнке Маневич, Тарханов, Горохов, Тихомірова, Берг, Горн, Васіна Ландман, Дунаєвська**.

7 епізод

Ресторан „Зустріч Тай-Хуа з капітаном“.

Тай-Хуа, Лі Та-чу — капітан. Нач. порту, господар ресторану.

Танок Тай-Хуа з Лі Та-чу: **Сальнікова й Литвиненко**.

Фокстрот малайок. Танок Тай-Хуа.

8 епізод

Китайська вулиця „Рікші працюють“.

Рікші, європейці, колодники, кулі, поліція, китаянки, китайчата, мандарини, носії паланкінів.

9 епізод

В порту. „Інтернаціональні матроські танки“.

Індуси — **Плетньов і Чернишов**, Папуас — **Ковальов**, Япанець — **Литвиненко**.

„Яблучко“, танок радянських матросів: **Горохов, Гнутий, Горошко, Стоянов, Рейнке Маневич, Барський, Тарханов, Владіміров, Берг, Тихомірова, Васіна, Горн, Ландман, Дунаєвська, Аркад'єв**.

II дія 1 епізод

„Китай вночі“

Англичанин — **Суворов**.

Тай-Хуа, Лі Та-чу, капітан, змовці, рікші, китаянки, мандарини, човнарі.

епізод

„Шахи“.

Капітан, англичанин, Тай-Хуа, Лі Та-чу.

Шахи: учні студії.

3 епізод

„Курільня опіуму“

Танок мандаринів: **Аркад'єв, Владіміров, Гнутий, Горохов**. Прислужниці — учні студії. Кошмари — учні студії

4 епізод

„Фальшовані, прокламації“ „Провакація“.

Англичанин, Лі Та-чу, змовці, кулі, поліція, капітан, радянські матроси, Тай-Хуа.

5 епізод

Кімната Тай-Хуа. „Зустріч з батьком“.

Тай-Хуа — **Сальнікова**. Кулі, батько Тай-Хуа — **Тарханов**.

6 епізод

„Сни Тай-Хуа“.

В полоні тисячолітнього Китаю. Мрії й похід: вик. увесь балет та учні студії.

Адажіо: **Дуленко, Васіна, Переяславець, Горохов, Ковальов, Маневич**.

Танок з крилами: **Плетньов — Чернишов**.

Адажіо-**Сальнікова, Литвиненко**.

Танок — з дітьми: **Дуленко, Ковальов та учні студії**.

Танок — **Литвиненко**. Танок — **Сальнікова**. Фінал — усі.

Снігуронька

Опера на 4 дії з прологом муз. Римського-Корсакова.

Снігуронька **Сокіа**
Мороз **Паторжинський**
Лісовик **Магергут**
Пугало **Мартиненко**
Бобиль **Дідківський**
Бобилиха **Мартинович**
Берендей **Середа**
Бермята **Ходський**
Лель **Ропська**
Весна **Барська**
Кулава **Карпова**
Мізгір **Будневич**
Бірючі **Гвдинчук**
 Семенцов
 Маркова

Диригує Засл. Арт. Респ.

Арнольд Маргулян

Танки в постановці балету.

М. Моїсеїва

Казки Гофмана

Опера на 4 дії Оффенбаха

Переклад **О. Варавни**

Олімпія **Фішер**
Джультета **Литвиненко**
Вольгемут (засл. арт. Респ.) **Копйова**
 Розанова
Антонія **Златогорова**
Ніклаус **Козакевич**
Голос матери **Голинський**
Гофман
Ліндорф
Допертутто } **Паторжинський**
Копеліус
Миракль
Кресгель **Ходський**
Спаланцані **Дідківський**
Шлеміль **Семенцов**
Натанасель **Колодуб**
Косеніль **Каложний**
Цитичиначіо **Магергут**
Герман **Мінаєв**
Мотер **Серповський**
 Диригент Байсенберг
 Художник О. Хвостов

7 епізод

„Червоний мак“ „До волі дощастя“.

Тай-Хуа — **Сальнікова**, капітан **Моїсеїв**.

III дія 1 епізод

„В посольстві“

Чарльстон: **Стрілова, Гасенко, Штоль, Калініна, Маслова, Якобі, Годар, Берг, Імханицька, Тихомірова, Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський, Горохов, Маневич, Рейнке, Горошко, Владіміров, Муравін**.

Танок на таці: **Долохова або Штоль, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий**.

2 епізод

Китайський театр. Будова театру. Режисери: **Аркад'єв, Тарханов**.

бутафори і вістуні — допоміжний склад і учні студії.

Чорт — **Литвиненко**.

Китайки з парасольками: **Переяславець, Васина, Ландман, Годар.**
Танок Тай-Хуа — **Сальнікова**.

3 епізод.

„Прибрання театру“.

Режисери, бутафори.

Вальс Бостон (див. Чарльстон).

4 епізод.

„Змова“.

Змовці: **Суворов, Литвиненко, Тарханов, Аркад'єв.**

Китайки з чаєм: **Малець, Ужанська** й учні студії.

Тай-Хуа і капітан.

5 епізод.

„Церемонія китайського чаю“.

Англичани, європейці, китайки з чаєм.

Танок з отруєним келехом — **Сальнікова, Моїсеїв, Литвиненко**.

6 епізод.

„Мрії Тай-Хуа“.

Тай-Хуа — **Сальнікова**.

7 епізод.

Заклик до повстання. Смерть Тай-Хуа. Апофеоз. **Сальнікова, Литвиненко** й всі учасники.

Діється за наших днів.

Постановка **М. Моїсеїва**.

Оформлення сцени й строї Худ. Ан. **Петрицького**.

Диригент — **П. Ставровський**. Лібрето **Курилка**

Спектакль ведуть: **Муравін і Чемезов**.

Соло на скрипці **Добржинець Пергамент**.

Машиніст — **І. Калачов**, костюмерша — **Турчанинова**, парикмахер, гример — **Костюнов**, бутафор — **Т. Яковський**.

Лібрето

Радянський пароплав приходить до китайського порту. Його прибуття будить гарячі симпатії до СРСР в трудящих і злобу в європейців та китайської буржуазії, що бояться недоброго для них впливу більшовиків. Проти радянських моряків організовується змова, що її викриває китайська артистка Тай-Хуа („Червоний мак“); розлютовані невдачею змовці забивають Тай-Хуа, умираючи, вона заповідає трудящим, що її оточують, боротися за революцію.

Держтеатр „Березіль“

Яблуневий полон

Драма на 3 дії (в 15 картинах)

Ів. Дніпровського

Дієві особи:

Зіновій — командир
П'ятого Ратянського Полку . . . **Долінін**
Сатана, його брат . . . **Кононенко**
Матрос **Антонович**
Таня **Бабіївна**
Отаман Петлюрівської Дивізії . . . **Сердюк**
Нещадим Нач. Штабу **Подорожній Радчук**
Ярославча — Начал. контррозвідки . . . **Чистякова**
Іва **Титаренко, Смерека, Піліська**
Адам льокай Іви . . . **Ходкевич**
Шахтар **Жаданівський**
Гаврилко **Гавришко**
Гак **Стеценко**
Малеча **Козаченко**
Олешко **Шутенко**
Хлопчик-повстанець **Пігулович**
Сафохінець, вістовий Зіновія . . . **Назарчук**
Жінка — перша повстанка **Станіславська**
Жінка — друга повстанка **Криницька**
Командарм **Бабенко**
Ад'ютант Командарма **Шутенко**
Комдив **Гавришко**
Вартовий **Мілютенко**
Пілот **Іванів**
Санітарка **Станіславська**
Повстан. перший . . . **Білашенко**
Повстан. другий . . . **Козаченко**
Алмазов начальник Гарматн. дивізіону Петлюрівської армії **Ходкевич**
Головань — полковник **Бабенко**
Хорунжий **Діхтяренко**
Ад'ютант **Іванів**
Молот-Ватажок Загону **Дробинський**
Денісов — Денікінський полковник **Мілютенко**
Гайдамака перший . . **Хвиля**
Гайдамака другий . . **Гавришко**
Інспектор — представ. Уряду . . . **У. Н. Р. Савченко**
Машиністка **Косаківна**
Чорношличник **Гавришко**
Вартовий **Шутенко**
Редька — інтендант . **Жаданівський**
Ад'ютант перший . . . **Хвиля**
Ад'ютант другий . . . **Жаданівський**
Ад'ютант третій . . . **Іванів**
Дід **Хвиля**

Сава Чалий

Траг. на 3 дії (13 епізодів) — **Карпенка-Карого**

Дієві особи:

Потоцький . . . **Мар'яненко**
Шмигальський . . **Шагайда**
Жезницький . . . **Подорожній**
Яворський **Крушельницький**
Качинська **Бабіївна**
Кася **Пігулович**
Ротмістр **Бабенко**
Сава Чалий **Сердюк**
Зося **Титаренко, Добровольська**
Джура Сави **Іванів**
Баба **Піліська**
Пажі: **Косаківна, Лор**
Поляки козаки: **Бабенко, Іванів, Козаченко, Ходкевич**
Шляхтянки: **Криницька, Лор, Петрова, Піліська, Стещенко**
Шляхтичі: **Гавришко, Іванів, Жаданівський, Масоха, Назарчук, Савченко, Діхтяренко**
Гнат Голий **Антонович**
Гайдамака **Діхтяренко**
Медвідь **Романенко**
Кравчина **Дробинський**
Горицвіт **Свзшенко**
Кульбаба **Стеценко**
Знахар **Ходкевич, Карпенко**
Селянки: **Пилипенко, Петрова, Смерека, Станіславська, Стещенко**
Польська варта, козаки, гайдамаки, селяни.
Режисер постановщик **Ф. Лопатинський**
Відновлює режисер лаборант **М. П'ясецький**
Художники: оформлення сцени **М. Сімашків**
строї **В. Шкляїв**
Музика **Козицького**
Диригент **Б. Крижанівський**

Червоноармійці, чорношличники, селяни. Гості на бенкеті.

І-ша дія картини: 1. „Пролог“ 2. „Блакитний штаб“ 3. „Яблуневий Полон“ 4. „Політкани“ 5. „Сатана попався“.

II дія. 6. „Матросська іділія“ 7. „Набрів“ 8. „Бенкет“.

III дія. 9. „Без ватажків“ 10. „У командарма“ 11. „Злякались пострілу“ 12. „Розстріл“ 13. „Паніка“ 14. „Зустріч“ 15. „Фінал“.

Постановка режисера **Я. Бортника**.

Реж. Лаборанти } **В. Гайворонський**
} **Макаренко**

Художне оформлення **В. Шкляїв**
Помреж. **О. Савицький**

В м. КИЇВІ

до журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

додається спеціальний додаток

З ПРОГРАМАМИ Й ЛІБРЕТО

ВСІХ КИЇВСЬКИХ ТЕАТРІВ

в Києві, організоване представництво журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

що міститься в помешканні державного драматичного театру ім. Франка, майдан Спартак № 2.

Мікадо

опера на 3 дії за Суліваном
музика Боглана Крижанівського,
текст М. Йогансена та О. Вишні.

Юм-Юм . . . Титаренко, Даденко
Лі-ті-фу . . . Чистякова, Стещенко
Піті-Сінг . . . Білашська
Піп-бо . . . Пігулович
Найкі-пу . . . Білашенко
Мікадо . . . Романенко, Сердюк
Цу-ба . . . Гірюк
Коко . . . Крушельницький
Піш-Туш . . . Мілютенко
Кі-кі . . . Жаданівський
Міністр краси . . . Свашенко

війни Козаченко
здоровля й моралі . . . Дробинський
ділових справ Масоха
публ. розваг. Хвиля

Бонза . . . Пилипенко
Гвардія . . . Назарчук
Військо . . . Шутенко
Селянин . . . Свашенко
Селяк . . . Назарчук
Професор . . . Кононенко
Астролог . . . Савченко
Пожезний . . . Карпенко

Гейші: . . . Горна, Даденко, Ко-
саківна, Лор, Петро-
ва, Смерека, Стані-
славська, Стещенко
Моряки . . . Дробинський, Кар-
пенко, Козаченко, Ко-
ноненко, Масоха, Свашенко, Лор.

Постановка Валерія Інкіжінова

Оформлення сцени . . . Вадима Меллера

Відновлює режисер . . . Лесь Дубовик

Диригент Б. Крижанівський

Виставу веде помрж. . . О. Савицький

Бронепоїзд 14-69

Драма на 3 дії, 9 картин

Всеволода Іванова
переклад Ц'єрбака

Вершина Микита Сергійо-
вич . . . Мар'яненко
Настуся—жінка Микити Сер-
гійовича . . . Білашська
Васька Окорок . . . Сердюк
Синь-Бинь-у . . . Ходкевич
Михась (сгудент) . . . Масоха
1-й рибалка . . . Козачківський
2-й рибалка . . . Антонович
Дід . . . Гавришко
Молодий Селянин . . . Білокінь
Канадський Салдат . . . Гавришко
Петров . . . Козаченко
Мужик з мосту . . . Радчук
Баба . . . Іловайська
Пеклеванив Ілько Герасимо-
вич . . . Долінін

Маша—жінка Пеклева-
нова . . . Титаренко
Зябов . . . Свашенко
Семенів—матрос . . . Романенко
Ананьїн . . . Шагайда
Вася . . . Карпенко
Тераграфіст . . . Шутенко
Єремєєнко . . . Білокінь
Тьоркін . . . Гавришко
Філонів . . . Ходкевич
Седих . . . * * *

Перший Хрестонос. . . Білашенко
Другий Хрестонос. . . * * *

Япанець шпик . . . Подорожній

Капітан Незеласов . . . Шагайда

Прапорщик Обаба . . . Карпенко

Надія Львівна—мати Незела-
сова . . . Смерека

Семен Семенович далекий родич
Незеласова . . . Радчук

Варя наречена Незела-
сова . . . Добровольська
Сергій її брат . . . Білашенко
Нікіфоров—машиніст бронепоїзда
14-69 . . . Свашенко

Седі

П'єса на 4 дії Могема та Колтона
Переклад і композиція додаткових
текстів М. Йогансена.

Дієві особи:

Пастор Девідсон . . . Мар'яненко
Міссіс Девідсон (його дру-
жина) . . . Бабішва
Седі Томпсон . . . Ужвій
Джо Горн (господар-гостин-
ниця) . . . Крушельницький
Амеєна (дружина Гор-
на) . . . Пилипенко
Доктор Мак-Фел . . . Антонович
Міссіс Мак-Фел (його дружи-
на) . . . Добровольська, Даденко
Грісє матрос . . . Кононенко
Ходжсон матрос . . . Назарчук
О'Гара боцман . . . Сердюк
Бейс-квартирмейстер . . . Балабан
Донька Горна . . . Пігулович
Моараго слуга тубілець . . . Хвиля

Слуги тубілець, Косаківна, Біло-
кінь, Діхтяренко, Горна
Інтермедія

Шаман . . . Гавришко
Наречена . . . Лор
Вояки: . . . Масоха, Дробинський,
Романенко, Свашенко
Жінки: . . . Пігулович, Федорцева
Горна, Косаківна
Музики . . . Жаданівський, Стещенко
Бабенко

Машкери . . . Станіславська, Подо-
рожній, Ходкевич, Крипницька
Тубілець . . . Косаківна, Білокінь,
Діхтяренко, Хвиля, Макарен-
ко, Пігулович, Смерека Горна,
Косаківна, Федорцева

Постановка реж. . . Інкіжінова
Відновлює реж. лаборант В. Скля-
ренко

Оформлення худ. . . В. Меллера
Музика комп. . . П. Козицького
Танки . . . Вігілева та Купферової
Диригент . . . Крижанівський
Спектакль веде . . . Савицький

Біженка в манто . . . Федорцева
Учитель—біженець . . . Білашенко
Жінка учителя . . . Іловайська
Начальник залізничної стан-
ції . . . Подорожній

1-й салдат } з бронеп. . . Романенко
2-й салдат } . . . Білокінь

Селянин, повстанці робітничих май-
стерень, салдати . . . * * *

Постановка режисера Тягна Бориса

Режис. лаборант . . . Гайворонський
П'ясецький

Оформлення сцени за ескі-
зами . . . Шкляйва

Виконав. художник . . . Сімашкевич

Виставу веде пом. реж. . . Савицький

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕперший і єдиний журнал
української кінематографії**Виходить 3-й рік****К І Н О**

місячник

Виходить 3-й рік**Видає Всеукраїнське Фото-Кіно-Управління**

Журнал КІНО вміщує багатий матеріал: ілюстративний, художній, статейний та хронікальний з радянської та закордонної кінематографії

На прохання 1928 р. редакція журналу ВЛАСНІЙ НИЗКУ КОНКУРСІВ З ПРЕМІЯМИ: ФОТОАПАРАТ, БЕЗПЛАТНИЙ РІЧНИЙ КВИТОК ДО ВСІХ КІНО-ТЕАТРІВ ВУФКУ НА УКРАЇНІ, КОМПЛЕКТИ ПОПЕРЕДНІХ РІЧНИКІВ ЖУРНАЛУ то-що

Річні передплатники журналу одержать БЕЗПЛАТНО багатоілюстрований КІНО-АЛЬБОМ ВУФКУ

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:	На рік	1 крб. 65 коп.
	На 6 місяців	— " 85 "
	Окреме число	— " 15 "
	Комплект журналу КІНО за 1926 р.	3 " — "
	" " " " 1927 р.	3 " 25 "

Передплату можна слати також поштовими марками.

Надсилати передплату на адресу:

В-во журналу КІНО, Київ, бульвар Т. Шевченка, Ч. 12, ВУФКУ.

Держ. Єврейський театр**Койменкерер**Музыкальная комедия в 3-х актах
И. Фефер и Фидель**Действующие лица:**

Торговец Динор
Его дочь Кулик-Терновская
Его жена Ада Сонд
Его сын Нугер
Жених Израэль, Герштейн
Хася (их родственница) Ива Вин
Его отец Парчев
Трубочист Стрижевский
Маклер Мерензон
„Инвалид“ Абрамович
Доктор Гольман
Его жена Герштейн-Мурованная
1-я пара гостей Баршт, Шейнкер
Абрамович и Сигаловская
2-я " " Крамер и Рубинштейн
3-я " " Томбак Капчевская
4-я " " Надина
Барышня Крамер, Бедер,
Баршт, Липовецкий, Мосин, Томбак, Брин, Паскевич, Эйхальман

Трубочисты:

Маски: Банкир Баршт
" Раввин Томбак
" Меламед Бидер
" Маклер Герштейн
" Хазн Нугер

Постановка **Эфр. Лойтера**Музыка **С. Н. Штейнберга**Художник **М. Эпштейн**Танцы **Вигелев**Дирижер **С. Н. Штейнберг**Лаборант **Д. Ф. Стрижевский**Спектакль ведет **Такса П. Цирлин**Свет **В. Ирлин**Парикмахеры: **П. Лифшиц и****З. Залкинд**

Костюмы, декораций, бутафория и парики собственных мастерских

Юнген

Э. Финенберга

Пьеса в 3-х д. (6 карт.).

Действующие лица:

Файвиш (торговец) Нугер
Зельде (его жена) Шейнкер,
Мурованная
Юзик } их дети Стрижевский
Бела } Кулик-Терновская
Рохл } Ива Вин
Толе Мерензон
Зисе Динор
Шмае Гольман
Ростовцев Баршт
Ната } его дети Ада Сонд
Андрей } Генри Тарло
Хоне-Меер Жаботинский
Бася (его жена) Надина
Арчик (их сын) Крамер
Бедик } квартиранты Генри Тарло
Шева } Файвиша Элишева
Роман Израэль
Лейб Абрамович
Пинхесов Герштейн
Анна Яковлевна (его жена) Мурованная, Шейнкер
Фронтоник Парчев
Немецкий офицер Динор
Хайкл Баршт
1-ый солдат Бердичевский
2-й " " Липовецкий
3-й " " Бидер
Рабочий Томбак

Представительница
фабрики Капчевская

Сигаловская

Паскевич

Дети: Грин

Эйхельман

Брик

Городовой Липовецкий

Постановка **Эфром Лойтер**Художник **Слудкий**Музыка **Мильнер**Дирижер **Штейнберг**Лаборанты **Стрижевский,****Израэль**Ведет спектакль **Такса****Держ. Харк.****Театр****Розлом****Дієві особи:**

Версеньєв Євген Іванович, Командир
крейсера „Зоря“ Овдієнко.
Софія Петровна, його жінка

Зарницька
Тетяна } дочки Вер- } Маслюченко
Ксеня } сеньєвих } Лешко
Фон-Штубе, лейтенант,
чоловік Тетяни Сокирко.
Гаша покоївка у Версеньєвих

Олішівка
Ярцев, по- } члени коміте- } Тагаїв
люковник } ту „Защиты
Польовий } родини и }
поручик } свободы“ } Хорош
Адмірал Міліцин Кречет.
Флаг-офіцер Боровко
Успенський, член ЦК есерів

Домашенко
Петро Хваткин, матрос човновар-
мієць, делегат тимчас. Уряду

Чалишенко
Мічман Гавський
Вахтенний начальник Свічкаренко
Гсдун Артем, Голова комітету
крейсера „Зоря“ Ватуля
Панов, член Центробалту

Ходимчук
Швач } Боц. Кр. } Петлішенко
Бремєїв } „Зоря“ } Благополучний
Радість Поліський
Мітрич, матрос „потьомкинец“

Манько
Лосів } матроси . . . } Крамаренко
Шузір } Твердохліб

Матроси: Літвінов, Павлушенко-
Лосів, Чернуха, Щурат, Благо-
получний Удовенко, Трудлер,
Патоїв та співробітники театру.

Постановщик — **А. Клішєв**Оформлення — **Босулаїв**та **Магнер**Виставу веде — **Благополучний**

Театр „Веселий Пролетар“

Колотнеча

Комедія-Сатира на 4 дії Ніку-ліва та Ардова
Переклад Захаренка
Грають:

Мягкий Зав. Держпримусу—Волошин, Швагрун
Чудаків—Зам. Зав. Держпримусу
Маківський, Колесниченко
Наривайтис—Зав. Відділом постачання Держпримусу—Францман

Поліна Олександрівна його дружина—Романенко, Грай
Ляп Зав. Відділом Складів Держпримусу—Грипак, Селюк
Одарка Павлівна його дружина—Лихо

Клавочка її сестра—Базілевич
Кулішів комендант Держпримусу—Хотишевський, Дрозд

Ганка—Горінь
Квасюк—машиністка Держпримусу—Степанова, Малеча, Травинська

Кругленький бухгалтер Держпримусу—Щербина

Іван Яромоллович—касір Держпримусу—Риманів, Волошин

Кобельман репортер газети „Вечірній ранок“—Дрозд, Грипак

Професор Чайкін—мешканець співжитла Держпримусу—Лойко

Кур'єрша Дуня—Беріжна

Мешканці співжитла Держпримусу { Степанова
Мітіна
Горнятко
Риманів

Зайців—робкор газети Держпримусу „Маяк Рахівника“—Горнятко, Малігрант

Фокін—монтьор Держпримусу—Малігрант

Очкаста Член Місцкому Держпримусу—Горінь

Постановка Режисера Х. Шмаїна

Виставу веде пом. реж. Б. Берлянт

Режисер І. Маківський

Оформлення сцени та строї худ. Саннікова

Музика—Заграничного.
Художник—Грипак.

Шпана

Ексцентро-комедія на 3 дії
Ярошенка.

Дієві особи:

Стрижак Зам. Зав. Кустпрому—Волошин, Швагрун

Олька—машиністка Кустпрому—Лихо, Грай.

Бухгалтер Кустпрому—Францман
Грипак

Довгаль кур'єр—Дрозд
Шершепка—Маківський

Службовці Кустпрому { Риманів
Щербина
Горінь
Беріжна

Хазяїн пивної—Щербина

Офіціанти—Горнятко, Брувко

Одвідувачі пивної—Мітіна, Степанова, Селюк, Швагрун, Базілевич, Романенко

Повій—Щелкунова, Травинська

Безпритульні—Беріжна, Малеча

Секретар Нарсуду—Хотишевський

Робітники—Риманів

Музиканти в пивній—Малігрант

Колесниченко, Горінь

Селянин—Селюк

Skating-ring

Конферанс—Грипак, Лойко

Балагури—Романенко, Мітіна, Маківський, Степанова, Горнятко

Постановка режисера Я. Бортника

Оформлення сцени та строї худ. М. Сімашкевич

Хореографія—Е. Купферова. Музика—Заграничний

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Художник—Грипак

Руський театр ХОРПС

Разлом

П'єса в 4 д. Бориса Лавренева

Годун Артем, председатель Судового комитета крейсера

„Зоря“ Крамской

Берсеньев, командир крейсера

„Зоря“ Привалов

Софья Петровна, его жена Галицкая

Галицкая: її дочки. { Озорнова и
Полинова

Фон—Шуге, лейтенант Полк-вник Ярцев

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Поручик Полевой

Театр Музкомедії

Маскоточка

Музык. ком. в 3-х дейст. В. Бромме.

Гунильда Кастель Стеен-дорф Каренина
Марион, ея дочь Светланова, Лопова
Нанетта, камеристка Марион Шульженко
Фризенбург, министр Таубе
Эрик, его сын Гедройц
Крак Вестергард Янет
Гаральд, его племянник Райский
Марион Де-Лорм танцовщица Белецкая
Кнут Берген } Кушнир
Фриггоф Веренсен } Шадурский
Гояльмф Ненсен } моряки
Фермон Гобсен } Нехорошев
Иенс, Стюарт } Толи
Слуга Ромашкевич
Пост. гл. реж. Ф. С. Таганского
Дирижирует главн. дирижер Н. А. Спиридонов
Балетмейстер А. С. Квятковский
Ведет спектакль Л. Г. Маленский

Баядерка

музком. в 3 д. муз. Кальмана.

Принц Раджами Райский
Одетта Даримонт Светланова
Маркиз Наполеон Таганский
Л. и Филипп Янет
Марнетта Наровская
Полк. Паркер Хенкин
Фефе Миловидова
Дева, адъютант Десямар
Дева Синчи Засимович
Девеватор Трабизонт Шадурский
Пимпринетт Брянский
Котек Забайкалов
Джони Десямар
Директор бара Толин
Капельдинер Ромашкевич
Постановка гл. реж. Ф. С. Таганского
Дириж. С. Д. Солящанский
Балетмейстер А. С. Квятковский
Прима-балерина Н. В. Пельцер
Ведет спектакль Маленский

Граф Люксембург

Муз. комедия в 3-х дейст.

М. Легара

Действ. лица:

Рене, Фон-Люкс-мбург Райский
Князь Гергиевич Васильчиков
Графиня Климентина Каренина
Бриссар, художник Таганский, Гедройц
Анжела Дидье, певичка Светланова
Жльета Вермонд Болдырева, Таганская
Нович, нотариус Брянский
Павлович, советник Шадурский

Пелегрин, чинсвик Толин
Анатоль Савил Десямар

Генри Вуланже, художник Шадурский

Сидония Меджи
Аврелия Шульженко
Франсуа Ромашкевич
Управляющий гостиницей Таубе
Мальчик при гостинице Забайкалов
Постановка гл. режис. Ф. С. Таганского

Дирижирует гл. дириж. Н. А. Спиридонов

Балетмейстер А. С. Квятковский

Ведет спектакль Л. Г. Маленский

Веселая вдова

Муз. комед. в 3-х действиях

Ф. Легара

Действующие лица:

Барон Зета Васильчиков
Валентина, его жена Белецкая
Граф Данило Бравин
Ганна Главари Наровская
Камилл де Росильон Лентовский
Каскада Брянский
Сен-Бриш Десямар
Кромов Таубе
Ольга, его жена Шульженко
Богданович Шадурский
Сильвиона, его жена Меджи
Прасковия Каренина
Негуш, секретар посольства Янет

Постановка главн. режисера Ф. С. Таганского

Дирижирует С. Д. Солящанский

Балетмейстер А. С. Квятковский

Прима-балерина Н. В. Пельцер

Ведет спектакль Маленский

Подвязка Борджиа

Муз. ком. в 3-х дейст.

М. Краусса.

Герцогиня фон Гогенштейн Каренина
Граф Франц, ее племянник Хенкин
Роза — Мария, его жена Светланова, Лопова
Граф Алодар Веро Райский
Эгиль Янет
Стаси, его племянница Болдырева, Таганская
Граф Отто Десямар
Мукки фон Каделбург Кушнир
Собри Таубе

Театр Пролеткульт

Ночь перед Рождеством

Театральное игрище в 3-х действиях, 6-ти картинах с пением и танцами

Лицедеи

1. Чуб, кулак Туманский
2. Оксана его дочь Васильева, Ханченко
3. Одарка, подр. га Оксаны Бурштейн, Ермакова
4. Голова Предсельсовета бюрократ Белолюцкий Гольперин
5. Дьяк Гандель, Чижко
6. Панас, кум Чуба Алимов, Белопольский
7. Вакула, кузнец Гордиенко, Дудецкий
8. Солоха, самогонщица Богданова, Майзель
9. Чорт Иван Иванович Гаремов, Давыдов
10. Зозуля Асташева, Чижко
11. Старуха Свиштунов
12. Дячиха Ермакова, Майзель
13. Васютка (масла) Грудникий
14. Калинин (маска) Алимов
15. Милиционер Хотянов
Девки — Бурштейн, Богданова, Васильева, Ермакова, Лиговская, Майзель, Ханченко, Федоренко
Парни — Асташев, Гаремов, Гордиенко, Грудникий, Давыдов, Дудецкий, Гандель, Качеров, Хотянов, Яковлев

Текст парада и колядок И. Калыжый
Композиция спектакля и постановки Захария Вина
Режиссеры-Лаборанты
Гальперин, Дьяков, Турсов
Музыка Дмитрийр Клеванова
Танцы в постановке
Эрвны Купферовой
Художник спектакли
Анатолий Босулаев

Дирижер Клеванов
Концертмейстер Розенштейн
Парики Левака
Машинист сцены Дорошенко
Костюмы Дудецкая
Свет Кудрявцев

Тони Гофер Таганский
Гедройц

Лайот, хозяин постоялого двора Брянский
Пирошка, его дочь Белецкая
Геза, старый слуга Шадурский
Директор отеля Толин
Постановка гл. реж. Ф. С. Таганского
Дирижирует гл. дириж. Спиридонов
Балетмейстер Квятковский
Прима-балерина Пельцер
Ведет спектакль Маленский

Програми радіомовної станції НКО та Наркомпочтеля

21-го лютого.

Через радіомовну станцію Наркомпочтеля.

Червоноармійський концерт.

Музкерovníк—Богуславський.

Концертмайстер—Миколаєнко.

Червона Армія в горожанський війні.

Спогади.

На фронті—Подвіга. Навздогін за Махном—Вігера. З маневрів на фронт—Анісова. Перекоп—Сосюри. На Колчака—чит. Козачківський.

Народні й революційні пісні. Пісні часів горожанської війни—вокальний ансамбль ХРС під керов. т. Сердюка та 2 вок. тенор, бас.

Улюблені пісні, частушки й танці червоноармійців—гармонія Журавльов, балабайка—Савенко.

Через радіомовну станцію НКО.

Камерний концерт піаніста проф. Рудницького

Музкерovníк—Полфьоров.

Чакана—Бач-Бузоні. Шість прелюдій—Дебюсі. Фантазія Ц-дур—Шимановський, піаніст проф. Рудницький.

22-го лютого.

Через радіомовну станцію Наркомосвіти.

Радіовідпочинок.

Музкерovníк—Полфьоров.

Концертмайстер—Миколаєнко.

Серенада, Чики-Чики—Степового, спів. Герещенко.

Ой поля ви поля, Зацвіла в долині—Степового, спів. Штангесв.

Про Нечая—Лисенка. Не шебечи соловейку—Глінки спів. Суханова.

Хмара—Степового. Пісня Івана Сірка—Стеценка, спів. Ещенко.

Коліскова, Пісня Андрія—Стеценка, спів. Власов.

Камерний концерт Альтиста т. Шора.

Музкерovníк—Полфьоров.

Акомпаніатор—Домбровська-Маргалі.

Соната для альту й фортепіано—Метнера. Соната для альту й фортепіано—Василенко—Шор та Домбровська.

23-го лютого.

Через радіомовну станцію Наркомпочтеля.

Червоноармійський концерт.

Музкерovníк—Линдський.

Концертмайстер—Пактовський.

Вступне слово—День Червоної Армії.

Марш—10 років Червоної Армії. Увертюра „Шарлота Корде“. Військові малюнки. Увертюра „Фест“. Малюнки з вистави—Мусоргського. Марш „На штики“—Родкевича—інструментальний ансамбль радіостанції.

Запеклий. Клич бунтарський. Життя у темряві годі—Лобачева. Зорю вдарте барабани. Живе Ілліч—Ла-

зарєва—вокальний ансамбль радіостанції.

Декламація.

23-го лютого.

Через радіомовну станцію НКО.

Камерний концерт.

Музкерovníк—Линдський.

Акомпаніатор—Палевський.

Сюїта. Сен-Санс. Концерт. Алегро-анасіонато, віолончель—Тимошенко, рояль Палевський.

24-го лютого.

Через радіомовну станцію НКО.

Ранковий робітничий концерт.

Музкерovníк—Сердюк.

Концертмайстер—Пактовський.

Мелодія й танок, флейта—Кричевський. Еспанський танок—Саразате скрипка—Бружаницький. Дві українські пісні—Лисенка, альт—Шор. Танок та мелодія—Чайковського, скрипка—Левін. Танок—Габріель Марі. Ескіз—Вітоля, віолон.—Гельфандбейн. Танок. Мазурка, ксилофон—Шух. Пісня та вальс, гобой—Могила.

25-го лютого.

Через радіомовну станцію НКО.

Камерний концерт.

Музкерovníк—Сердюк.

III част з 1-го кварт.—Лятошинського. Сюїта „Хореофрагмент“—Козицького. Гуцульський танок—Богуславського. Скерцо з 1 кварт.—Костенко кварт. ім. Леонтовича.

25-го лютого.

Через радіомовну станцію Наркомпочтеля.

Вечір розваги.

Музкерovníк—Богуславський.

Концертмайстер—Миколаєнко.

1-й відділ:

Творчість Лесі Українки.

Уривки з „Лісової пісні“ й „Катанкомб“. Читання віршів та мелодекламація на слова Лесі Українки, драмат. анс. театру „Березіль“ режис. Козачківський, флейта Кричевський.

Великий дует до „Лісової пісні“—муз. Лісовського. сп в. бас—Ткаченко. Романи на слова Л. Українки, сп в. сопрано—Афанасьєва, бас—Ткаченко.

2-й відділ.

Ярмак—О. Вишні.

З репертуару театру „Веселий Пролетар“ реж. Боргника.

26-го лютого.

Через радіомовну станцію Наркомосвіти.

Дитячий концерт.

Музкерovníк—Богуславський.

Концертмайстер—Мідний.

1-й відділ:

„Коза дереза“ опера на 1 дію муз. Лисенка.—Морозова, Панів, Куриленко, Демченко.

2-й відділ:

Музичний і співочий гурток 2 трудшколи.

Інгермедо з оп. „Сільська честь“—муз. Маскані. Романс муз. Глінки. Смерть Ази—Гріга. Українська мелодія—гармон. Красєва. Нові квіточки—попури з укр. пісень. Хор селян з оп. „Князь Ігор“—муз. Бородіна. Щедрик—муз. Леонтовича. Комсомольський марш—струнний гурток 2-ї трудшколи під керов. Лук'янова.

Цвіла калинонька, Три шляхи. Гей дорозу—муз. Богуславського. Варшав'янка. Шевченкові (ритми. мелодекламація), хор 2-ї трудшколи Чорна хмара з-за Лиману. Подіброві в тер—на слова Шевченка. Як би мені черевики, Думи мої, думи, Садок вишневий—муз. Степового—солісти 2-ї трудшколи.

7-го лютого.

Через радіомовну станцію НКО.

Симфонічний концерт „Північні романтики“

Музкерovníк—Полфьоров.

Диригент—Полфьоров.

Лірична сюїта. Концерт для ф-но з оркестр.—муз. Гріга. Зорай та—Свендсена. Жалібний вальс—Сибеліуса. Симфонія д-моль—Синдинга, симфонічна оркестра, ф-но Пактовський.

27-го лютого.

Ранковий робітничий концерт.

Музкерovníк—Богуславський.

Концертмайстер—

Музичний момент, — Шуберта, дует гобой—Могила.

Угорський танок—Брамса. Подовецькі танки—Бородіна, кларнет—Гольдштейн.

Ой поля ви поля—Степового. Рєве та стогне—Лисенка, спів.—Демченко.

Романси: Степового, Лисенка Степанка—спів. Морозова та Верещька.

Танкова музика. ксилофон—Шух.

ВИЙШОВ З ДРУКУ ЧЕРГОВИЙ №

ГУМОРИСТИЧНОГО ЖУРНАЛУ

„ЧЕРВОНІЙ ПЕРЕЦЬ“

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 15 КОП.

СПИСОК № 30

П'єс дозволених до вистави Вищим Репертуарним Комітетом УПО НКО УСРР

Український репертуар

1. Атаманюк В. „Дві казки“. П'єса—казка на 1 д. 3 карт. Рук. А.
2. Глібов А. „Розплата“. П'єса на 2 д. Рук. А.
3. Ізидор Я. „Нова оселя“. П'єса на 5 д. Перекл. Селіми Лор. Стор. 23. Сільський театр, 1928 р. ч. 2. А.
4. Котова Є. „Храмове свято“ (або „Лихо, яке робить самогон“). П'єса—агітка для села на 4 д. Рук. Стор. 16. А.
5. Лавренев Борис. „Розлом“. П'єса на 4 дії. Перкл. Дм. Зінківця. Рук. Стор. 95. А.
6. Третяков Сергій. „Ричи Китай“. Подія на 9 епіз. Пер. Дм. Зінківця. Рук. Стор. 62. А.
7. Цимбал В. „Лікарня ляльок“. П'єса на 3 д. і 4 карт. Рук. Стор. 46. А.

Руський репертуар

1. Афиногенов А. „Волчья тропа“. П'єса в 4 д. і 6 карт. Рук. А.
2. Биль-Белоцерковский В. Н. „Луна слева“. Ком. в 4 д. і 11 карт. Рук. Стр. 90. А.
3. Гладков Федор і Бабанин К. „Цемент“. П'єса в 4 д. і 10 карт. (по роману Ф. Гладкова) „Театропечать“. М. 1928 г. Стр. 84, 2 р. А.
4. Глебов А. „Расплата“. П'єса в 2 д. Изд. „Крестьянская газета“. М. 1927 г. Стр. 33. 30 коп. А.
5. Иркутов Андрей. „Настоящее дело“ (Пионеры Запада). П'єса в 5 карт. ГИЗМ. 1926 г. Стр. 32. 25 коп. А.
6. Искренев А. Н., Тартаковский С. Н. „Марсианка“. Музком. в 3 д. Рук. Б.
7. Николаева Е. В. „Приключение юных пионеров“. П'єса для дітей в 3 д. Рук. Стр. 26. А.
8. Стрельников Н. М. „Лоло“ (Черный амулет). Музком. в 3 д. Текст Е. Руссат. Композиция сюжета В. Р. Раппопорта Рук. Стр. 78. Б.

Єврейський репертуар

1. Гельфгат Л. „Софганеф Митлає“ (Конец вора—виселица). Ком. в 4 д. Рук. А.
2. Гордон И. „Дуброхене Цамен“ (Разбитые оковы). Быт. ком. в 3 д. Белгосиздат. Минск. 1927 г. Стр. 64. А.
3. Надир. „Мошнах ин Америке“. Сатира в 3 д. Пер. Ш. Брянского и М. Гершензона. Рук. А.
4. Убогин М. И. „Аф дер Эрл фун“ Украина. П'єса в 4 д. А.
5. Шолом Алейхем. „Ди Голдгребер“ (Золотоискатели). Ком. в 4 д., 5 карт. Рук. Стр. 90. А.

Німецький репертуар

1. Irkutow Andrej. Eine wirkliche Taf (Aus dem Leben der Pion'ere des Westens) Theateraufführung in 5 Bildern. Deutsch von Fr. Fondis. Seiten 18. А.

Вчений Секретар ВРК М. Плєський

РОЗКЛАД МУЗИЧНИХ ПЕРЕДАЧ НА ЛЮТИЙ МІСЯЦЬ

ЧЕРЕЗ СТАНЦІЮ НКО		ЧЕРЕЗ СТАНЦІЮ НКПТ
21-го	Камерний концерт А. Рудницького	Червоноармійський концерт музкер.—
Вівторок		Богуславський
22-го	Радіовідпочинок. Камерний концерт	
Середа	соліста т. Шора—Музкер. Польфьоров	
23-го	Камерний концерт—музкер Ліницький	Червоноармійський концерт музкер.—
Четвер		Ліницький
24-го	Ранковий робітник. Концерт—музкер.	
П'ятниця	Сердюк	
25-го	Камерний концерт.—Музкер. Сердюк	Вечір розваги музкер.—Богуславський
Субота		
26-го	Дитячий концерт.—Музкер. Богу-	
Неділя	славський	